

ОЧЕВИДЕЦ НА ЧУДОТО

Р. У. Шамбак

На корицата:

Тази силна книга, съдържаща свидетелства на чудеса, ще възпламени вашата вяра! Очевидец на чудото е историческа книга, която описва чудния начин, по който Бог работи чрез служението на Р. У. Шамбак в продължение на 40 години.

Докато четете тези вълнуващи истински случаи на Божията сила в действие, вашата вяра ще бъде укрепена и духът ви окуражен. Ще знаете, че вярвате в един Бог, който е по-голям от всеки проблем и обстоятелства, с които се сблъсквате. Ще усетите вълнението на човека, видял Божията сила в действие. Брат Шамбак е увлекателен разказвач и ще се почувствате като че ли сте били с него. Тези забележителни истории са включени също и в поредицата “Чудесата на Христос”. Ще прочетете вълнуващите свидетелства:

- Какво не можа да направи Мохамед
- Никога не е късно
- Бунтът в болницата на Нюарк
- Изцелението на седемнадесет глухоними
- Кошмарът на врачката
- Майка помага на сина си да избяга от затвора
- Проблемите с неплатения наем
- Р. У. се сражава с дявола
- Мъжът, който се спаси от електрическия стол
- Най-голямото чудо от всички

...и много други!

Съдържание:

ОЧЕВИДЕЦ НА ЧУДОТО	1
ПРЕДГОВОР	2
1. КАКВО МОХАМЕД НЕ БЕ СПОСОБЕН ДА НАПРАВИ	3
2. НИКОГА НЕ Е ТВЪРДЕ КЪСНО	5
3. АЗ УМРЯХ СНОЩИ	6
4. МЕТЕЖ В БОЛНИЦА В НЮ АРК	6
5. КОШМАРЪТ НА ГАДАТЕЛКАТА	8
6. ЧУДОТО С ИЗЦЕЛЕНИЯ ГРЪБНАК	9
7. УМЪТ НА ЕДНО ДЕТЕ ИЗЦЕЛЕН	11
8. ЖЕНАТА С ОТРОВНИЯ СЛАДКИШ	12
9. МЪЖ, СПАСЕН ОТ ЕЛЕКТРИЧЕСКИЯ СТОЛ	12
10. СЕДЕМНАДЕСЕТ ГЛУХОНЕМИ СА ИЗЦЕЛЕНИ	14
11. ДЯВОЛЪТ РАЗПОЗНАВА Р. У. ШАМБАК	15
12. БЕБЕТО С ГУМЕНИТЕ КРАКА	16
13. МАЙКА ПОМАГА СИНЪТ Й ДА БЪДЕ ОСВОБОДЕН ОТ ЗАТВОРА..	17
14. ЧУДОТО С НОВОТО ОКО НА ШАРЪН	18
15. БРАТ ЛЕРОЙ СЕ СПАСЯВА.....	20
16. ЧУДОТО С ВЪЗПАЛЕНИЕТО НА НЕВРОНИТЕ В ГРЪБНАЧНИЯ СТЬЛБ (MENINGITIS)	21
17. ТИРАНИНЪТ НА МИСТЪР Р. У. В СРЕДНОТО УЧИЛИЩЕ	22
18. ВЪЛШЕБНИТЕ БОНБОНИ.....	24
19. СМЪРТТА НА НЕПОКОРНИЯ ТИНЕЙДЖЪР	25
20. МЪКИТЕ ЗАРАДИ НЕИЗПЛАТЕНИЯ ЗАЕМ.....	27
21. ЧУДОТО С КИСЛОРОДНАТА МАСКА.....	30
22. ЕДИН МЪЖ, УВИТ В ЧАРШАФ.....	32
23. Р. У. В БИТКА С ДЯВОЛА.....	34
24. ПЛЮЙ В ОЧИТЕ МИ.....	34
25. ЧУДОТО НА МОСТА НА МАГИСТРАЛАТА.....	35
26. МОМИЧЕТО, КОЕТО СИ ЧЕТЕШЕ БИБЛИЯТА.....	36
27. АВТОМОБИЛНАТА КАТАСТРОФА В БАЛТИМОР	38
28. ИЗЦЕЛЕНИЕТО НА КРИВОГЛЕДИТЕ ОЧИ	38
29. НАЙ-ВЕЛИКОТО ОТ ВСИЧКИ ЧУДЕСА	39
30. ЧУДЕСАТА НА ХРИСТОС.....	41

ПРЕДГОВОР

През по-голямата част от живота си съм слушала историите, които брат Шамбак разказва. Някои от тях, които сте на път да прочетете, съм слушала стотици пъти. Но аз ще прочета тази книга заедно с вас. Няма значение колко често съм слушала съпруга си да ги разказва, те винаги са свежи. Те изявяват чудотворната сила на Бога. Брат Шамбак започна евангелизаторското си служение през 1955 година, когато работеше с известния евангелизатор брат А. А. Алън, от когото получи безценно обучение. Това го подготви за работата, която Бог го бе призовал да върши. През 1959 г. Шамбак започна служението си

с една евангелизация в Ню Джърси, където знамения и чудеса потвърждаваха Словото.

Съживлението продължи шест месеца. Понеже нямаше желание да напусне своите нови братя, сестри и приятели, той основа църквата “Храм на чудесата”. Този образец беше повтарян докато брат Шамбак пътуваше през страната на изток. По-късно други “Храмове на чудесата” бяха основани във Филаделфия, Чикаго и Бруклин. Според репутацията си, той е един от най-великите “палаткови евангелизатори”. Шамбак проповядваше велики съживления под своята палатка из цялата страна, където хиляди изгубени души идваха при Исус. Хиляди други получаваха физическо изцеление, финансови и емоционални чудеса.

Телевизионните и радио програми на брат Шамбак не след дълго се превърнаха в мощно разширение на служението, с което Бог го благослови. Днес същите знамения и чудеса следват брат Шамбак. Страниците на тази книга разкриват някои от тези чудеса. Много от чудесата, за които ще прочетете, се случиха докато аз стоях до брат Шамбак - аз също съм техен свидетел. Например, вие ще прочетете за 17 глухонemi братя и сестри в Африка. Всички те бяха изцелени и започнаха да чуват и да говорят по време на службата!

Вълнуващо е да бъдеш там, където Божията сила е в действие. Надявам се чудотворните истории, включени в тази книга, да изградят вярата ви и да ви насърчат да продължавате да вървите с Господа.

Мари Шамбак

1. КАКВО МОХАМЕД НЕ БЕ СПОСОБЕН ДА НАПРАВИ

В началото на 50-те години бях пастор на църква, която спонсорираше един мисионер в Индия. Плащахме му заплата и той прекара там 30 дълги години. Един ден обаче, той ми каза, че е живял 30 години в Индия, но все още не е видял и един мохамеданин да се новороди. Отказах да го подкрепям. Казах си: *Що за вложение правя? Ние инвестираме пари и подкрепяме този човек в Индия, за да проповядва Евангелието, а дори и една душа не е била спасена. Време е да пренаредим приоритетите си.* Тогава аз заминах за Индия, за да се запозная с тамошната ситуация. За първи път посетих Индия през 1956 г. и тогава проповядвах на 50 000 души. Обиколих всички пазари. Видях просяци, видях слепи, видях и такива, които не могат да ходят. Не бях виждал толкова много болни хора. Индия е сред най-бедните страни в света. В нея живеят много хора без дом и без средства. Вложихме хиляди долари в строежа на едно здание, което да предпазва хората от горещото слънце, така че да могат там да чуят Евангелието. На откриването бях много развълнуван. Проповядвах в продължение на два часа и моят преводач превеждаше два часа - общо четири часа. Хората искаха да продължавам, но когато направих призив за покаяние, истински се разочаровах.

Проповядвах на петдесет хиляди, но дори и един човек не дойде да приеме Исус.

Спомних си за мисионера и казах: “О, Господи!” Знаех, че Бог ни е призвал не само да проповядваме Словото Му. Той ни е призвал да демонстрираме Евангелието.

Въпреки че никой не дойде да приеме Исус и хората очевидно бяха готови за закриване на службата, аз си казах: “Все още не съм свършил. Бог казва, че знамения следват Словото Му. Направих това, което Бог ме е призвал да правя. Сега ще Му позволя да направи това, което Той обеща, че ще направи.” Поканих трима души от публиката да дойдат напред - те бяха просяци. Познавах ги. Единият беше слепец, а другият беше глухоням.

Третата бе саката жена, която никога през живота си не е могла да върви изправена. Тя вървеше хоризонтално по земята, като се подпираше на петите и дланите на ръцете си. Имаше заболяване, което не ѝ позволяваше да върви изправена. Петдесет хиляди души наблюдаваха. Най-напред положих ръце на сляпата жена. Казах: “В името на Исус, заповядвам на тези слепи очи да прогледнат!” Бог мигновено отвори очите ѝ, тя се втурна в публиката, като викаше: “Аз виждам! Аз виждам!” Отидох при глухонемия. Пъхнах пръстите си в ушите му, а палецът си поставих върху неговия език. Казах: “В името на Исус, заповядвам на този глухоням дух да напусне”. Духът моментално излезе и само за няколко минути човекът проговори на английски. Той не познаваше собствения си език. До този момент той беше глухоням, но Бог отвори ушите му и развърза езика му. Дойде време да се моля и за сакатата жена. Казах: “Сега ще положя ръце на тази жена в името на Мохамед. Ще му дам същото време, за да извърши изцелението.” Преводачът не искаше да преведе това изказване. “Ще правите това, което аз ви кажа, мистър. Вие сте мой преводач, аз съм човек на Бога.”

Никой от присъстващите не очакваше тя да се изправи, защото всички знаеха, че Мохамед е мъртъв. Казах им: “Това е разликата между бога, на който вие служите и Бога, на Който аз служа. Не съм дошъл тук да събарям вашия бог, дошъл съм да издигна моя. Вие посещавате гробницата на вашия бог, а аз на моя, но гробницата на моя Бог е празна, защото Той вече не е там. Това е разликата между гробниците. Дошъл съм тук, за да ви кажа, че моят Исус не е мъртъв. Той е жив и Той е същият днес, какъвто беше и вчера.” Положих ръце на жената в името на Мохамед и казах: “Стани и ходи в името на Мохамед”.

По-късно някой ме попита какво щях да направя, ако тя беше станала. Предполагам, че тогава щях да сменя вярата си. Но тя не стана. Така че, аз казах: “Сега ще използвам името, което е над всяко друго име, името на Исус - Агнето, което беше заклано за света. Исус умря за хората в Индия и в целия свят.” Тази жена 58 години не е могла да направи дори и една стъпка изправена. Положих ѝ ръце в името на Исус от Назарет и казах: “В името на Исуса, стани и ходи!” Тя се изправи и започна да върви за първи път в живота си, защото Исус Христос е Бог! Знаете ли какво се случи? Хората започнаха да скачат от дърветата и една тълпа се втурна към мен. Скочих зад моя преводач. Помислих си, че искат да ме линчуват и изгонят от страната си. Не бях виждал такава тълпа от хора. Те с всички сила крещяха нещо. Попитах преводача си: “Какво казват те?” Той отвърна: “Те викат: Исус е жив. Исус Христос е Бог! Те идват

напред, за да се спасят”. Колко вълнуващо! Нито един не дойде, докато проповядвах, а дойдоха тогава, когато видяха Евангелието да се потвърждава.

Бог е призвал Църквата да демонстрира Неговата сила. Не сте ли щастливи, че днес Той е жив? **“Така Филип слезе в град Самария и им проповядваше Христа. И народът единодушно внимаваше на това, което Филип им говореше, като слушаха всички и виждаха знаменията, които вършеше.”** (Деяния 8:5-6).

2. НИКОГА НЕ Е ТВЪРДЕ КЪСНО

Преди известно време, когато бях в Сиатъл, Вашингтон, проповядвах едно послание за Лазар. Библията казва, че Лазар бил в гроба вече 4 дни, когато най-сетне Исус идва. Въпреки, че изглеждало да е дошъл твърде късно, Той бил там точно навреме.

Исус никога не закъснява. С други думи, никога не е твърде късно за чудо. Понякога ние ограничаваме Бога. Мария и Марта бяха ограничени във вярата си. Те казаха на Исус: **“Господи, да беше Ти тука, не щеше да умре брат ми”** (Йоан 11:21,32). Те бяха забравили, че Исус е Христос, Синът на Бога - Емануил, тоест Бог с нас. Бяха забравили, че Исус е Възкресението и Живота. Те не знаеха, че Исус умишлено е изчакал. Той е искал Неговите ученици да свидетелстват за свръхестествената Му сила. След службата една жена дойде при мен и пхна някакъв лист в ръката ми. Тя каза: “Да видим сега как ще кажете, че не е твърде късно.” Знаете ли какво беше това? Разводно писмо. Тя току-що го беше получила от съдията. То оповестяваше крайното решение. Съпругът ѝ си беше отишъл. Тя ме погледна право в очите и каза отново: “Да видим как ще кажете, че не е прекалено късно”. Аз се усмихнах и приех предизвикателството ѝ. Отговорих: “Не е твърде късно.” Тя попита: “Ами писмото?” Казах ѝ: “Ти четеш грешното писмо. В моето писмо пише: **“И тъй, онова, което Бог е съчетал, човек да го не разлъчва”** (Матей 19:6). Това е, което аз вярвам. Колко години бяхте женени?” Тя ми каза, че са били женени 27 години и че имат пет деца. Аз казах: “Този мъж няма право да те напуска!” Положих ѝ ръце и казах: “Святи Душе, вразуми този нехранимайко и го спаси! Не го връщай вкъщи такъв, какъвто е сега. Господи, спаси го и го изпълни със Святия Дух.” Погледнах жената и казах: “Прибери се вкъщи и се пригответи да посрещнеш съпруга си. Той се връща.” Разбра се, беше ми лесно да го кажа.

Аз напусках града. Аз съм евангелизатор, мога да ги настъпя и да избягам. Но аз искрено вярвах това, което бях казал. Аз и съпругата ми отидохме от Сиатъл във Филаделфия. Когато пристигнахме там, вече ме чакаше писмо от тази жена. Отворих го. Тя пишеше: “Скъпи брат Шамбак, Бог никога не закъснява. Бог хвана този нехранимайко, спаси го и го изпълни със Святия Дух. Господ го върна обратно вкъщи и ние отново се оженихме.” Ето това върши мощната вяра. Застанете твърдо във вяра и кажете: “Дяволе, ти си лъжец. Аз вярвам, че Бог ще направи чудо. Ще обърне тази ситуация.” Говорете вяра. Говорете на планината и тя ще се подчини на вашите думи. Така ще изпитате силата на вярата.

3. АЗ УМРЯХ СНОЦИ

Нашата палатка беше опъната на “Сънрайз булевард”. Беше едно от най-големите съживления, които някога съм виждал, а един човек на четвъртия ред умря. Веднага отидох до него с Библията си. Нямах да позволя на дявола да убива по време на събранията ми. Заповядах на дявола да го освободи. Извиках духа обратно в тялото му. Нямах никакви признаци на живот. Казах на помощниците си: “Елате и го донесете зад платформата! Никой няма да смущава проповедта ми.” Занесоха го зад платформата и ние съвсем забравихме за него. Прибрах се в хотела. Беше 3:30 сутринта. Седнах на леглото и казах: “О, Боже, умрелия човек!” Чак тогава си спомних за инцидента. На следващата вечер се върнах в палатката. По време на службата помолих: “Нека петима от най-щастливите хора тук тази вечер да се качат горе и да споделят с нас каква е причината да бъдат щастливи.” Мъртвият човек беше пръв във редицата. Не можах да го позная. Беше се облякъл официално.

Подадох му микрофона и го попитах: “Каква е причината, за да си щастлив, братко?”

“Слава на Бога! - отвърна той - Миналата нощ аз умрях.” Помислих си: “Що за смахнат си имам тук?” Но той ме погледна по странен начин и каза: “Не ме ли помните?”

“Не, сър - отвърнах. - Не си ви спомням.”

“Преминахте през четири реда от столове, за да стигнете до мен - отвърна той. - Брат Шамбак, снощи във вашата палатка получих петата си сърдечна криза. Лекарите казаха, че ако получа само още една сърдечна криза, тя ще ме убие. Моето тяло беше тук, но духът ми си беше отишъл. Видях ви да тичате през тези хора. Вие извикахте духа обратно в тялото.”

Сълзи започнаха да се стичат по лицето ми. “Толкова съм благодарен, че направихте това - каза той, - защото миналата вечер бях грешник и щях да отида в ада, ако не бяхте спрял моя дух. Духът се върна обратно в тялото. Събудих се зад тази платформа с чисто ново сърце. Миналата вечер се спасих и кръстих в Святия Дух. Днес отидох при моя лекар и той не можа да повярва.” Неговият лекар му казал: “Къде са останалите четири белега върху сърцето ти? - Не можел да намери белезите от предишните четири сърдечни кризи. - Сега сърцето ти е като на 20 годишно момче.” От тази вечер, когато Бог ме води, не се колебая да полагам ръце на мъртви хора, защото те може да не са спасени. Аз искам те да бъдат спасени. Спасени от огнените пламъци на ада. Този мъж беше на път за ада, но слава на Бога, аз задържах духа му преди дяволът да го е изискал. Бог го спаси и го изпълни със Святия Дух и с огън.

4. МЕТЕЖ В БОЛНИЦА В НЮ АРК

През 1960 година по време на различни богослужения, Бог ме водеше да помазвам хора с миро. Понякога ги молех да събуят обувките си, така че да миропомага нозете им.

Друг път миропомазвах ръцете и главите им, просто изливах мирото върху тях. По това време давах шишенце с миро на група огнени християни и ги изпращах с него в света. “Излезте и намерете някой, който е болен, помажете го с миро, за да бъде изцелен. Мирото е символ на Святия Дух.” Преди години по време на едно богослужение в Ню Арк, положих ръце на един млад човек. Дадох му шишенце с миро и му казах същите думи.

Няколко поредни вечери не го виждах. Тогава неговият най-добър приятел дойде при мен и ми каза: “Той е в затвора.”

“Защо е в затвора?” - попитах аз. Той каза: “Защото правеше това, което вие му казахте да прави.” Ако той е в затвора, заради нещо, което аз съм казал, бих искал да поръчителствам за него. Но Господ каза: “Остави го сам.” В това именно ни е проблемът.

Искаме да се набъркваме в чуждите неща. Нека просто оставим Господ да върши нещата по Своя Си начин. На петата вечер липсващият мъж дойде развълнуван на нашето събрание. Никога не бях виждал млад човек толкова запален. Помолих се: “Боже, ако затвора прави хората такива, вкарай ги всичките там.” Той гореше! Извиках го отпред и му дадох микрофона. Исках да чуя това, което имаше да каже. Както се оказа по-късно, нямаше да проповядвам тази вечер. Той каза на публиката, че когато съм му дал мирото и съм му казал да намери някой, който е болен, дори не се е прибрал вкъщи. Отишъл в най-близката болница, при болните. Не е имал карта на служител. Не е бил ръкоположен. Всичко, с което разполагал са били шишенцето с миро и указ от проповедника, който гласял: “Отиди и намери някой, който е болен.” Отишъл в болницата. Оказало се, че това е най-голямата болница в града. Без да се разписва на регистратурата влязъл направо в асансьора.

Щом стигнал 15-ия етаж, извадил мирото и започнал да полага ръце на болните. На всеки, на когото полагал ръце, казвал: “Ставай и се прибирай вкъщи. Бог те изцели.” Той обиколил целия етаж. Това не е ли безумно? Пациентите в тази болница имали повече разум, отколкото много християни. Те сторили точно това, което Божият човек им казал: “Стани и ходи!” След като свършил с болните на 15-ия етаж, слязъл на 14-ия. Планът му бил да помага всеки пациент в тази болница. Можете ли да си представите как те излизат през главния вход по чехли, пижами и халати, а сестрите ги питат какво правят. “Докторът каза да си вървим вкъщи, защото сме излекувани.” Младият мъж слязъл на по-долния етаж.

Отишъл в отделение с около 180 души. В това време пет лекари се опитвали да спасят една жена, която току-що била изгубила съзнание. Той влязъл вътре. Изчакал да излязат лекарите. След като и последният от тях напуснал отделението, покрили жената с чаршаф. Той отишъл до нея и дръпнал чаршафа. Всички в отделението го наблюдавали. Докато гледали, той излял от мирото върху жената и смъмрил смъртта в името на Исус. Той извикал духът обратно в тялото ѝ. Изведнъж жената промърморила нещо, след това се изправила и станала от леглото. Започнала да вика и да тича из отделението. Това разбира се, не е моя история. Предавам ви това, което младият мъж ни разказа. То ни изуми. Представяте ли си хаоса, обзел отделението? Когато

влезете някъде с шишенце миро и се случи нещо подобно, никой няма да ви пита от коя деноминация сте, или пък да ви поиска препоръчително писмо.

Там в момента една мъртва жена започнала да скача и вика. Всеки пациент от този етаж викал: “Хей! Я донеси това миро тук, ако то успя да съживи тази жена, ще успее и мен да излекува!” Ето защо помазвам хората с миро. Искам да разпаля този дар в тях. Когато вършиш това, което Бог те е призвал, около теб ще има хора, молещи за помощ. Навън има един свят, който чака църквата да се съживи. Днес е денят, когато можем да кажем: “Пази се, дяволе!” Но историята още не е свършила. Медицинските сестри извикали полиция.

Те арестували младия човек. Обвинили го в нарушаване на спокойствието. Бил ли е виновен? Да, бил е. Нарушавал е спокойствието на дявола. Не мислете ли, че е вече време църквата да смути спокойствието на дявола? Самият той нарушава нашето. Властите го тикнали в затвора и го оставили там четири дни. Когато съдията видял документите по делото, избухнал: “Защо този човек е задържан толкова дълго?” Наредил им да го освободят. Когато го довели, съдията го помолил за извинение. “Ваша светлост, няма защо да се извинявате - казал младият мъж. - Исус е Този, Който ме вкара там.” Съдията бил шокиран: “За какво ли не съм чувал да Го обвиняват, но никога за нещо подобно.” Младежът разказал на съдията историята, която току-що ви разказах. Той казал: “Ваша светлост, когато ме арестувах, все още малко миро ми беше останало. Отидох при всеки един затворник и го помазах. Точно преди 5 минути един от тях се спаси. Извикахте ме тъкмо, когато свърших.”

Съдията погледнал от своята скамейка. “Случаят е приключен” - казал той. След това добавил: “Синко, иди вземи още малко миро. Бог знае, че църквата не върши това, което Той я е призвал. Слава на Бога, че има млади хора, които са възпитани да се подчиняват на Бога.” Няма да забравя тази история докато съм жив. Разказвам я навсякъде. Някои хора не й вярват. Но защо да й вярват, след като и в Библията не вярват. Сега вече знаете защо помазвам с миро.

5. КОШМАРЪТ НА ГАДАТЕЛКАТА

Прекарах пет години в служение с брат А. А. Алън. Повечето от това, което знам днес, съм го научил от него. Аз му бях като чирак. А. А. Алън изгонваше повече демони случайно, отколкото повече служители гонеха с цел. През годините, прекарани с него научих няколко неща за демоните. Като резултат, аз също съм изгонил няколко до сега.

В Пенсилвания имах интересен сблъсък с един демон. Моят тъст има ловна къщичка в планината. Един уикенд той ме помоли да отида там с него. Бях свободен, затова се съгласих: “Добре, Поп, ще дойда с теб.” В края на втория ден обаче, вече не можех да издържам. Писна ми да проповядвам на катерички. В събота вечер вече започнах да си търся развлечение. Свикнал съм да бъда със Святия Дух събота вечер. В гората, в дървената хижа единственото забавление, което имах беше убиването на мухи. Така че, аз казах: “Поп, махам се от тук.” Наблизо имаше малък град, в който имаше лунапарк. Видях няколко малки палатки и нещо в тях ме привлече. Над една от палатките имаше

кристално кълбо, а отпред надпис, който гласеше: “Ясновидство.” Отправих се към гледачката. Исках едно малко развлечение и щях да си го получа. Бях попаднал на дявола. Видях гледачката да излиза от палатката. Облечена в одеждите си, тя играеше ролята си съвършено. Носеше цигански шал и дълги обеци, които се провесваха чак до раменете ѝ. Когато спря очите си върху мен, тя замръзна. Моите очи се залепиха за нейните. Тръгнах право към нея. Когато стигнах достатъчно близо, тя проговори, или по-точно демона в нея проговори. Тя взе платнището на палатката, уви го около себе си и каза: “Познавам те тебе, Божий човече.”

Аз казах: “Аз също те познавам тебе, дяволе.” Казвах истината. Познавах го. Тя бързо придръпна платнището по-близо до себе си и влезе в палатката. Промъкнах се вътре и казах: “Тази вечер, дяволе, няма да кажеш нито едно предсказание. Досега ти си тормозил Божиите хора, но сега аз ще те тормозя.” И аз го направих. Деяния 19:15 казва: **“Но веднъж злият дух в отговор рече: Исуса признавам и Павла зная, но вие кои сте?”** Трябва да сте пълни със Святия Дух, за да ви познае дявола. **Божият план не е да бягаме от дявола. Неговият план е ние да гоним дявола!**

6. ЧУДОТО С ИЗЦЕЛЕНИЯ ГРЪБНАК

Познавах един миньор, който имаше прекрасно малко момченце. Двамата със съпругата му бяха решили, че той ще присъства на раждането на бебето. Те имаха още две деца, но той искал да бъде свидетел на раждането именно на това бебе. Добре било, че той присъствал в родилното, защото имало усложнения. Акушерката се паникьосала и му казала: “Натиснете надолу корема на съпругата си и помогнете на бебето да излезе.”

Разбира се, съпругът не разбирал нищо от израждане на бебета и също изпаднал в паника. Но въпреки всичко, направил това, което акушерката го помолила. Натиснал надолу стомаха, бебето изхвърчало, изплъзнало се от ръцете на акушерката и се приземило на пода. Акушерката го вдигнала нервно и без да иска ударила главичката му в ръба на масата. В резултат на това главичката се спукала и мозъкът се повредил. По-късно мъжът сподели с мене: “Стоях в родилното - спасен, осветен и изпълнен със Святия Дух, но когато видях какво направи акушерката с моето бебе, исках да я убия.” Доста му струваше да признае това.

То показва, че никога не можем да знаем какво е скрито в човешкото сърце. Няма значение колко добре говориш на езици. Само крачка дели духовното от плътското. Този човек е имал убийство в сърцето си. Искал е да убие акушерката заради това, че тя наранила неговото бебе. Но историята на младия баща не завършва с едно сърце, изпълнено с желание за убийство. Исус му се явил в оная стая и му казал: “Синко, нищо не мога да направя за теб, ако постъпваш така.” След като младият мъж ми каза това, добави: “Слава на Бога, че продължаваше да ме нарича “син” дори тогава, когато носех убийство в сърцето си. С други думи, когато сте в плътта, Бог нищо не може да направи за вас. Така че, знаете ли какво е направил този мъж? Отишъл при акушерката и казал: “Моля, простете ми, че ви говорих така. Съжалявам. Исус току-що ми каза, че ще

излекува бебето ми.” Изпълнена с отчаяние, акушерката отвърнала: “О, вашето бебе ще умре.” Но мъжът отвърнал: “О, не, моето бебе няма да умре - Исус каза, че ще го изцели!” Тя каза: “Ако вашето бебе живее, ще бъде ненормално. То няма да може да говори.” Но родителите взели бебето вкъщи. Бащата отишъл в банката, взел пари назаем и купил самолетни билети от Питсбърг до Атланта, където по това време провеждахме събрания. Донесоха бебето на службата. Нещастният малък юнак имаше пластмасова тръбичка, през която се изцеждаше течност от мозъка му.

Те откопчаха пижамката му и ми показаха гръбначния стълб. От единия до другия му край лекарите също бяха прикрепили някаква пластмаса. Никога не бях виждал подобно нещо. Бебето имаше SPINA BIFIDA (*заболяване на гръбначния стълб при новороденото - б. на пр.*). Пръстчетата му бяха извити нагоре и крачетата му изглеждаха като криваци.

Преди да започна да проповядвам, взех бебето на ръце и около двадесет минути се разхождах с него по платформата. Чувствах Божието помазание както никога до сега. В духа си знаех, че Бог е изцерил това бебе. Но все още нямаше никакви видими доказателства. Трябва вяра, за да вярваш на Бог, когато не виждаш никакви доказателства. Казвам това, за да ви насърча. Не изпадайте в паника, ако не виждате моментално резултати. Дръжте се за Божието Слово. Нямаше видима промяна. Върнах бебето на баща му и казах: “Бог изцели твоето бебе! Занеси го вкъщи.” Бащата не извика от радост. Всъщност изглеждаше объркан, защото бебето си бе същото. Върнали го обратно в болницата. Акушерката била там, когато бащата го записвал. “Не трябваше да извеждате бебето от болницата. Сега то е по-зле.”

“И аз така мисля - казал бащата, - но проповедникът каза, че то е излекувано.” Акушерката каза: “Що за шантав проповедник?” Виждате ли, Библията казва, че за плътският човек това е глупост. Плътският човек не може да получи нищо от Бога. За него това е глупост. Така, обезсърченият баща оставил бебето в болницата и се върнал на работа в мината. Когато си взимал търнокопа и лопатата, Исус дошъл при него.

Той погледнал право в него и казал: “Синко, защо се усъмни в Мен? Аз действително изцелих твоето бебе.” Лопатата изхвърчала в една посока, търнокопът - в друга. Изтичал от мината, грабнал телефона и се обадил на съпругата си: “Скъпа, обличай се! Отиваме да си вземем бебето от болницата. Исус току-що се отби в мината и ми каза, че го е изцелил.”

“Знам - отвърнала съпругата му. - Преди да дойде в мината, Исус беше при мен и ми каза същото нещо.” Отишли в болницата и бащата казал на акушерката: “Пригответе бебето ми! То е здраво! Взимам си го вкъщи.” Акушерката попитала: “Да не би отново да сте говорили с шантавия проповедник?”

“Не - отвърнал бащата. - Този път говорих с главното командване. Когато го получиш от Него, ти си изцерен.” Бебето не било изцерено моментално. Съдът наредил на родителите да го дадат в детската болница в Питсбърг. Но това било

по Божия план, защото дало възможност този случай да бъде записан там. Шестнадесет лекари прегледали бебето. И докато най-големите специалисти по SPINA BIFIDA преглеждали бебето, Бог върнал гръбнака обратно в тялото му и възстановил течността в главата му. След време проповядвах в църквата на Рекс Хамбърд в Акрон, Охайо. На първия ред заедно със своето бебе седяха двамата родители. Гордият баща ми махаше щастливо и викаше: “Алелуя!” Лекарите бяха казали, че бебето ще бъде ненормално, но то беше изцерено чрез силата на Живия Христос!

7. УМЪТ НА ЕДНО ДЕТЕ ИЗЦЕЛЕН

Един ден в Ню Йорк, Бог ми говори да проведем служба, на която да се моля за болни деца. Няколко дни преди това, една жена дойде при мен и каза: “Брат Шамбак, имам син, който е бавно развиващ се. При раждането му лекарите използваха инструменти, които повредиха главата му. Тя придоби ненормална форма. След като слушах проповедите ви в продължение на седмица, вярата ми се съживи. Синът ми не може нито да чете, нито да пише, но вярвам, че когато вие положите ръце на него, Бог ще извърши чудо и той ще бъде способен да чете и да пише.” Казах: “Вярваш ли в това?” Тя каза: “Вярвам.” По време на службата за болни деца се молих за около 3000 деца точно на Бродуей в Ню Йорк. Никога през живота си не бях виждал толкова много деца. Не знаех кое точно е детето на жената, но положих ръце на всяко едно от присъстващите. Това беше в петък вечерта. В понеделник жената се върна и аз разбрах, че нещо се е случило. Разпоредителите се опитваха да я накарат да мълчи, но аз казах: “Не се опитвайте да я задържите. Бог е направил нещо за нея и аз искам да го чуя.” Тя дойде отпред и сподели с присъстващите какво Бог бе направил за сина ѝ: “Учителите му винаги ми се обаждат по телефона и ми казват, че той е много палаво дете. В понеделник неговата учителка отново ми се обади и аз казах: “О, не, какво пак е направил” Тя каза: “А, не, не. Този път поводът е добър. Нещо се е случило и искаме да знаем какво.” Аз казах: “За какво говорите? Какво се е случило на момчето ми?” Тя каза: “Не знаем. Затова ви се обаждаме. Знаете, че синът ви не може да чете и пише. Днес дадох тест на учениците си. Той взе молив и го направи. След като прегледах тестовете, се оказа, че той има 100 %.” Можете ли да си представите? Поставете се на мястото на тази учителка.

Ако това бяха ваши ученици и вие виждате 100 % успех на дете, което не може да пише, какво ще направите? Тя каза: “Седни, момче. Ще направиш този тест още един път, но на моето бюро.” Той отново набрал 100 %. Учителката била толкова изумена, че го завела в кабинета на директора. Директорът му дал трети тест и той получил своите 100 %. В този ден момчето получило повече проценти, отколкото аз съм получавал през целия си живот.

Учителката каза: “Искаме да знаем къде сте го водили през уикенда.” Майката отвърнала: “Водих го на съживление на Святия Дух и един Божий човек положи ръце върху него.” Тя беше довела момчето със себе си на службата и го показа на всички: “Погледнете тази чудесна глава. Бог дори смени нейната форма.”

Бог ще уважи вашата вяра, ще направи това, което вие вярвате, че Той ще направи, а тази жена вярваше, че Бог може. Аз се съгласих с нея. Ако двама се съгласят за нещо, то ще бъде. Шест години по-късно това семейство стана член на моята църква. Юношата завърши средното училище с отличие - момченцето, което не можеше да чете и пише.

8. ЖЕНАТА С ОТРОВНИЯ СЛАДКИШ

Проповядвах на Бродуей в Ню Йорк в продължение на четиринадесет дълги седмици. Святият Дух слезе върху Бродуей. Докато бях там, цяла спиритистка църква беше освободена. Прогоних дявола от двама членове на църквата. Те се върнаха в паството си и доведоха осем други на моите събрания. Изгоних дявола и от тях и те се върнаха и доведоха още 24. Накрая цялата спиритистка църква беше освободена. До този момент те се бяха занимавали с магия.

Един ден, тъкмо излизах от театъра, в който провеждахме събранията, когато една жена дойде към мен и каза: "Мразя те!"

"О - казах аз, - разпознавам гласа ти, дяволе! Аз също те мразя." Не говорех на жената. Говорех на дявола в жената. Тя ме погледна и каза: "Ти ме унищожил!" Аз казах: "Но аз дори не те познавам!" Тя каза: "Държах хората в шепата си, но ти ги освободи. Моето име е..." - и тя каза името си, мадам еди коя си. Аз казах: "Елате, мадам, ще прогоня дявола и от вас."

Тя отстъпи назад. "Не ме докосвай - изпищя. - Аз те наблюдавам. Хората ти носят пасти и сладкиши на събранията ти." Аз казах: "Да, и аз всичките си ги изяждам." Тя каза: "Проповеднико, аз ще те спра. Ще изпека отровен сладкиш и ще го скрия между останалите." Аз казах: "Направи ми услуга - сложи му кокосов крем. Преди да изям каквото и да е, аз го освещавам. Имам силата на Святия Дух вътре в мен." Жената беше прекалено шашардисана, за да каже още нещо. Нямаше нужда. Беше изгубила. Марко 16:18 казва: **"Ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да ги повреди."** Говоря за силата на Святия Дух.

9. МЪЖ, СПАСЕН ОТ ЕЛЕКТРИЧЕСКИЯ СТОЛ

Това е едно от най-великите чудеса, за които някога съм свидетелствал.

Проповядвах в Ню Арк, Ню Джърси през 1960 г. Всичко е толкова живо. Помня и часа - 21:30. Една жена идваше към мен по централната пътека. Знаех какво значи това: "Ще те обезпокоя, проповеднико." Тя стигна края на пътеката и застана точно пред мен.

Държах Библията в ръката си. Проповядвах. Проповядвах един шедьовър. Тя ме прекъсна. Как смее някой да прекъсва Божият човек? Надявам се повече проповедници да бъдат прекъсвани от някой с вяра. Четирима мъже прекъснаха Исус, като разрушиха покрива и пуснаха през него един човек в носилка. Те прекъснаха проповедта Му. Помните ли какво се случи с мъжа в носилката? Когато тази жена дойде и ме прекъсна, тя каза: "Брат Шамбак, моля, простете ми. Никога не съм прекъсвала проповедник през живота си, но е спешно. Синът ми

ще умре на електрическия стол в 22:00 часа.” Аз казах: “Господи!” Тя изсмука проповедта от мен. Вече не можех да проповядвам. Бях се молил за хора, умиращи в болници, но никога за някой, който ще умре на електрическия стол. Този мъж е бил обвинен и признат за виновен. Трябва да умре, за да плати за убийството, което съдебните заседатели са признали, че е извършил и това ще се случи след 30 минути. Не можех да проповядвам.

Затворих книгата. Не можех дори да се моля. Всички в църквата се бяха изправили. Хората ме питат: “Има ли нужда от Святия Дух?” Не знам за вас, но аз имам. Понякога не зная как да се моля. Тогава Святия Дух се моли вместо мен. Святия Дух започна да се моли чрез мен. Чувствах се така, сякаш някой е сложил мантия върху мен. Можех да почувствам помазанието - двойна порция от него дойде върху мен. Искях да чуя какво Святия Дух казва. Как можете да чуете какво казва Святия Дух? Молете се на родния си език. Така че, аз спрях да се моля в Духа. Когато се молим в Духа, разбирането ни е безплодно. Аз не знаех какво казвам. Изведнъж започнах да разбирам какво говоря, а духът ми стана безплоден. Започнах да се моля на английски език и това, което казвах, ме шокира.

Никога не ще забравя молитвата си. Аз казвах: “Господи, в името на Исус, осъди истинския убиец чрез Святия Дух. Нека убиецът се признае за виновен.” Идеше ми да изритам себе си. Мислех си: “Млъкни, глупако. Виновникът е вече осъден.” Аз се молех Бог да задържи истинския убиец. Аз не знаех, но Святия Дух знаеше, че синът на тази жена беше невинен. Святия Дух се молеше чрез мен, като казваше: “Задръж истинския убиец и го накарай да признае.” След като свърших да се моля, погледнах жената и казах: “Отиди си вкъщи и си легни! Твоят син няма да умре на електрическия стол.”

Идеше ми да се изритам: “Млъквай, глупав проповеднико! Помни, че трябва да се върнеш утре вечер да проповядваш!” Понякога Святия Дух ще ти казва трудни неща за вярване. Понякога докато проповядваш, казваш неща, които те стряскат. Но не ти говориш, а Святия Дух. Готови ли сте за развързката? Върнах се в хотела и си легнах. На следващата сутрин тръгнах към ресторанта, който се намираше на две пресечки разстояние. По пътя си купих Ню Йоркски новини. Слава! Някога да сте извиквали, когато сте поглеждали във вестник? Аз го направих. Знаете ли какво казваха заглавията? “Животът на невинен спасен от електрическия стол. Подробности на страница 3-та.” Не отидох на закуска. Не! Седнах на бордюра и отворих вестника на 3-та страница. Мога да ви кажа какво пишеше там дума по дума. Мога да ви кажа името на прокурора, г-н Хоган. Историята гласеше: “Миналата вечер в 21:40 ч. г-н Хоган получил телефонно обаждане.” (Спомнете си, че беше 21:30 ч., когато жената ме прекъсна. В 21:40 ч. Бог е отговорил на молитвата ѝ). Алилуя! Мъжки глас от другата страна казал: “Ти ще изгориш невинен човек.”

“Какво имате предвид? Кой се обажда?”

“Няма значение кой е. Един мъж ще умре на електрическия стол за убийство на човек в горен Бронкс. Намерихте тялото му по очи в апартамент на втория етаж и с рани от нож по гърба.”

“От къде знаете това?” - казал г-н Хоган.

“Аз извърших убийството.”

“Къде сте?” - попитал г-н Хоган. Той отвърнал: “Намирам се на две пресечки от един полицейски участък и сега отивам да се предам!” Г-н Хоган спрял екзекуцията. Отишъл в полицейския участък и разпитвал новия заподозрян до 3 часа сутринта, като се връщал все на същия въпрос: “Защо се предадохте?” Постоянно получавал все същия отговор: “Човече, никога не съм имал намерение да се предам. Но снощи, когато ти се обадох, нещо ме сграбчи и ме накара да се предам.”

10. СЕДЕМНАДЕСЕТ ГЛУХОНЕМИ СА ИЗЦЕЛЕНИ

В една църква в Африка с около 6000 души внезапно спрях да проповядвам. С гръб към мен, на пътеката седеше човек, който превеждаше с жестове. Знаех, че превежда за глухите. Помазанието на Бога дойде върху мен. Спрях и казах: “Братко, ти, който си с гръб към мен там, на пътеката - смущаваш ме.” Той не каза нищо, само предаде съобщението на глухонемите. Искях да задържа вниманието му. Сигурно се сещате какво направих след това. Продължих: “Братко, умолявам те да говориш, когато аз говоря. Доведи всички глухи хора горе. Бог ще ги изцели.” Седемнадесет глухонемии дойдоха.

Подредих ги в редица, с лице към църквата. Камерите снимаха - бяхме в ефир. Пасторът на църквата седеше нервно на ръба на стола си. Погледнах глухите и видях едно момче да се усмихва до уши. “Да - казах си, - той очаква нещо.” Бях проповядвал за това, че Исус е същият вчера, днес и завинаги. Е, ако вярвате това, демонстрирайте го!

Павел казва в I Коринтяни 2:1, 4-5 **И аз, братя, когато дойдох при вас, не дойдох с превъзходно говорене или мъдрост да ви известя Божията тайна; и говоренето ми, и проповядването ми не ставаха с убедителните думи на мъдростта, но с доказателство от дух и от сила; за да бъде вярването ви основано не на човешка мъдрост, а на Божията сила.** Вярвам в това, което проповядвам. Така че, започнах да говоря на момчето и преводачът започна да превежда. Казах му: “Нямам нужда повече от теб. Върви да седнеш!” Сложих пръстите си в ушите на момчето и в името на Исус взех всяка власт над този глух и нем дух. Почувствах как духът се изплъзна между пръстите ми. Знаех, че е излязъл - знаех го. Знаех, че ушите на момчето са се отворили. Прекарах около 10 минути с него, като го учих на английски език. Пасторът на църквата бе толкова благословен! Преметна се през глава във въздуха, а не беше акробат. Продължих с хората от редицата. Положих ръце на една жена, изгоних този дух от нея и започнах да я уча да говори. Казах на пастора: “Доведи останалите помощник-пастори тук.” Те бяха тридесет и пет. “Строй ги! Аз няма да се изхабявам. Нека те се поизхабят. Кажете им да си сложат пръстите в ушите на глухонемите. Кажете им да си поставят палеца върху езика им. Аз ще се моля с една молитва и Бог ще ги изцели всичките.” Молих се с една молитва, говорих на този глухонемия дух и в името на Исус му заповядах да

напусне. Пасторът взе микрофона и мина при всеки човек от редицата. По телевизията чуха всеки един да говори.

11. ДЯВОЛЪТ РАЗПОЗНАВА Р. У. ШАМБАК

Никога не ще забравя първия демон, който изгоних. Бях заедно с брат А. А. Алън в Лос Анжелис. Той изгони нечисти духове от едно момиче, което дойде на събранието ни. След това се преместихме във Финикс и аз я видях да влиза отново в палатката. Казах: “О, Господи, всичките демони се връщат, заедно с нови хиляда.” Когато брат Алън я видя, каза: “Виждаш ли това, което аз виждам?” Аз казах: “Да, сър.”

“О - каза той, - не мога да се заема с тях тази вечер. Не мога да се моля за болните и за нейното освобождение. Отведи я настрани и изгони нечистите духове!” Аз казах: “Какво?! Ти си проповедника!” Той каза: “Не искам никой, който не знае как се гонят демони, да работи с мен.” Това беше мощно сражение. Това не беше просто да си играеш на църква. Отидох на платформата и помолих 12 пастори да дойдат с мен. Те попитаха: “Къде отиваме?” Аз казах: “На битка. Отиваме в палатката за молитва да се бием!”

Взех шест жени със силно дрезгави гласове. Казах: “Пригответе песни за кръвта. Просто пейте за кръвта. Ще превземаме дявола.” Бях там от десет часа вечерта до един през нощта и воювах с демоните. Водих битка с дявола. Чувствах се така, сякаш съм загубил 13 кг, когато гоних тези нечисти духове. **“Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестията в небесни места.”** (Ефесяни 6:12). Казах: “Дяволе, в името на Исус ти заповядвам да напуснеш!” Дяволът ми каза: “Ние няма да напуснем.” Не беше просто: “Аз няма...”, но: “Ние няма...” Искаше ми се да кажа: “Добре, приятелю, стой там, където си. Няма да те притеснявам.” Но ние ги обсадихме. Цитирах всеки пасаж от Писанията, който знаех. Открих, че не можете да набиете водача, или да ги накълцате на ситно. Не можете да ги стъпчете. Не можете да ги нокаутирате. Не можете да им цитирате Писанието. Вие трябва да ги изгоните. Това е, което Бог казва да направим. Най-после, в три часа сутринта, дяволът каза: “Ние ще те изтощим.” Той не знаеше колко беше близо до истината. Казах: “Дяволе, ние не се изтощаваме.”

Чувствах се сякаш някой е сложил наметало върху мен. Казах: “Сатана, моят по-голям брат Исус те победи преди 2000 години.” В мига, в който казах това, гласа на жената каза: “Не споменавай това!” Аз казах: “Хванах го! Хванах го!” И като покорен слуга, аз извиках още веднъж. Научил съм си урока преди много време. Когато дяволът ви каже да не правите нещо, направете го. А когато ви каже да направите нещо, не го правете! Аз казах: “Той си подготвя багажа. Тръгва си.” Извиках това високо още един път. Дяволът каза: “Знам това, но не го казвай толкова високо. Никой друг не го знае.” Когато Исус умря на Голгота и проля кръвта Си, Той плати цената. Вярвам, че нечистите духове са излезли от всеки, събрали са се около кръста на Голгота и хванати за ръце казвали: “Хванахме Го!” Но те не са Го хванали! Исус умря на кръста, побеждавайки греха и сатана. Никой не е разрушил царството на сатана така, както Исус го направи.

“Бях мъртъв и ето, живея до вечни векове и имам ключовете на смъртта и ада.” (Откровение 1:18).

Най-сетне онези демони излязоха от жената. Уверих се, че тя прие Исус в сърцето си и се кръсти в Святия Дух. Когато я чухме да говори на непознати езици, ние знаехме, че тези демони вече няма да се върнат. Слава на Бога!

“Вие сте от Бога, дечица, и победили сте ги; защото по-велик е Оня, Който е във вас, от онзи, който е в света.” (I Йоан 4:4).

12. БЕБЕТО С ГУМЕНИТЕ КРАКА

На едно от моите събрания видях една възрастна жена с малко бебе. Знаех, че не е нейно. Отидох при нея и казах: “Майко, това бебе не е твое, нали?”

Тя каза: “Не, аз съм неговата баба. Това е бебето на моя син. Това дете е на 6 години. До сега никога не е било подстригвано, няма никакви зъби и не може да ходи.” То сякаш нямаше стави. Краката му бяха като гумени. Попитах къде е бащата. “О, той не вярва в това. Моят син и съпругата му вечер ходят на барове.” Казах: “Тази вечер няма да се молим за момченцето. Заведи го вкъщи и го изтърси в скута на твоя син. Кажу му, че ако иска детето да бъде изцелено, сам да го донесе тук.” Твърде сурово, нали? Но аз не проповядвам, за да печеля при спорове. Тя каза: “Ще го направя, брат Шамбак.” Следващата вечер ги видях. Бяха седнали напред. Когато ги доближих, майката побутна сина си и каза: “Това е той.” Той беше навъсен. Беше ядосан, защото го бях накарал да дойде на църква. Пропускаше една от бирените си вечери. Отидох до него и казах: “Вие ли сте таткото? Искате ли да видите сина си здрав?” Той каза: “Вие за какъв баща ме мислите?”

Казах: “На път съм да разбера. Погледнете ме, господине. Това дете е родено под проклятие. Ако искате това проклятие да бъде разчупено, коленичете точно сега и предайте живота си на Исус. Няма да чакате призива за новородение. Трябва да се спасите сега. Така ще разбера какъв баща сте!” Мъжът обърна седалката на стола, като направи олтар. Той извика към Бога. Казах на жената до него: “Вие ли сте неговата съпруга? Искате ли дете ви да оздравее?” Тя каза: “Разбира се, че искам!” Казах ѝ: “Коленичете до съпруга си и предайте живота си на Исус!” И двамата дадоха живота си на Исус онази вечер. Когато мъжът на Бога положи ръце на момченцето, то направи първата си стъпка.

Сложихме го на платформата и въпреки, че през шестте години от живота си не бе вървяло, то направи първите си крачки тази вечер. С това семейство много се сближихме.

Те ме обичат, защото им казах истината. Шест месеца след това получих писмо от бащата. То казваше: “Подстригахме моя син вече шест пъти. Има всички зъби. Расте и говори. Благодаря на Бога, че ми казахте истината. Проклятието е разчупено и сега благословието е наше. Алилуя!”

13. МАЙКА ПОМАГА СИНЪТ Й ДА БЪДЕ ОСВОБОДЕН ОТ ЗАТВОРА

Проповядвах в Ешланд, Вирджиния. Един ден, когато отивах към главната зала, един черен мъж, висок 180 см внезапно скочи от едно дърво и ме сграбчи. Не можех да се освободя от хватката му. Той попита: “Ти ли си Шамбак?” За първи път в живота си не знаех дали да кажа истината, така че дипломатично попитах: “Защо?” Той каза: “Ако си ти, значи си помогнал, за да се спася.” Отговорих: “Аз съм Шамбак, братко!” Той ми разказа една от най-прекрасните истории. Той каза: “Брат Шамбак, имам две доживотни присъди, които ми висят на врата. Бях пуснат под гаранция за други десет години, но се провалих. Моята майка стояла на молитвената линия в твоята палатка. Аз бях черен мюсюлманин. Мразех проповедниците, особено белите проповедници. Моята майка е дошла на твоята ходатайствена служба и се е молила за мен.”

Той ми каза, че е бил на път да извърши грабеж, когато майка му е била на молитва. Но той каза: “Слава на Бога, че ченгетата ме хванаха и арестуваха. Ако не го бяха направили, щях да умра и да отида в ада. В затвора майка ми ми даде Библия. Аз я разкъсах на парчета и я изхвърлих в тоалетната. Мразех всичко, което носеше думата “християнско” върху себе си. Тя ми изпрати радио. Когато си в затвора слушаш каквото и да е. Бях свикнал да слушам хубава музика, но един проповедник на име Шамбак влезе в ефир. Мислех си, че той е черен. Свикнах да те слушам по радиото. Толкова много ме ядосваше, че веднъж скачах върху радиото, докато го счупих. Майка ми ми изпрати друго радио.” Не е ли това пример за истинска майка? Майките никога не се предават.

Той продължи: “Стоях непрекъснато в килията. Когато си в килия и няма къде другаде да отидеш, ще слушаш каквото и да е. Слушах те всяка нощ. Бог започна да променя сърцето ми. Паднах на колене и се покаях за греховете си. Бог ме спаси и изпълни със Святия Дух. Писах до твоя офис и ти ми изпрати литература и Библия. Започнах да давам библейски уроци точно там, в затвора.”

Дошло съживление. Осъдени се спасявали и изпълвали със Святия Дух. Пазачът дошъл и казал: “Управителният съвет иска да те види.”

Той казал: “О, не мен. Аз не подлежа на пускане под гаранция най-малко още десет години.”

“Може и така да е, но там те викат - му казал пазачът. - И не само управителният съвет, но там ще е и управителят.”

Той отишъл и управителят го попитал: “Какво вършиш в този затвор?”

Той отговорил: “Провеждам служби.”

Управителят казал: “Освен това, другото, което вършиш е, че ремонтираш затворниците. Добре, както и да е, за теб има пълно помилване. Правителството ни дава хиляди долари за превъзпитаване, а ние нищо не можем да направим със затворниците. Ти не взимаш никакви пари, а ги превъзпитаваш. Така че аз ти давам пълно помилване.” Младият мъж казал: “Управителю, има две пълни помилвания в моя живот. Едното ми даде Исус, а ти ми даде другото.”

Управителят го погледнал и казал: “Да, но това помилване е условно. Има едно условие, прикрепено към него. Ще трябва да се връщаш тук два пъти седмично и да проповядваш за този Исус, докато Той се върне.”

Не е ли чудесно? Някои от моите приятели, които са бизнесмени, са ходили в този затвор заедно с него. Съживление дошло. Когато младият мъж бил помилван, един от бизнесмените, християнски шивач, му ушил четири чисто нови костюма! С приближаването края на историята, бях започнал почти да викам. Той каза: “Брат Шамбак, този костюм не ми струва никакви пари. Един от бизнесмените, които ти изпрати в затвора, е предприемач и ми даде работа. Другият е строител на жилища. Той ми даде безплатен апартамент. Не трябва да плащам наем.” Погледнах го и казах: “Вдигни ме и нека танцуваме, братко!”

Всичко това се случило, защото този мъж имал майка, която не го предала. Не се предавайте! Не се предавайте! Не се предавайте!

14. ЧУДОТО С НОВОТО ОКО НА ШАРЪН

Съпругата ми и аз бяхме пастори на една църква в началото на петдесетте. Един човек, който по-късно ми стана скъп приятел, водеше шест-годишната си дъщеричка на неделното училище. Той просто я зарязваше и аз винаги се чудех кои са родителите ѝ. Той никога не идваше на неделното училище. Никога не идваше на църква. Един ден аз изскочих пред колата му, за да го спра. Искях да поговоря с него. Но той знаеше кой съм и това беше последният път, когато изскачах пред колата му. Той смени скоростта и натисна педала на газта до край. Приземих се в храстите. Той не искаше да говори с проповедник. Реших да преследвам “тази голяма риба”. Харесваше ми малкото му момиченце да идва на неделно училище, но аз исках и бащата да идва. Както и да е, той нямаше да дойде на църква. Знаех, че е грешник. Грешниците не обичат да ходят на църква. Един ден аз и съпругата ми бяхме на почивка при нейната майка във Филаделфия. Потърсиха ме по телефона много от далеч.

Чух странен глас от другата страна. Човекът почти плачеше. Той попита: “Брат Шамбак?” Аз казах: “Кой се обажда?” Беше бащата на малкото момиченце. “О, нещо лошо трябва да се е случило. Вие ме наричате “брат”. Последния път, когато се срещнахме, се опитахте да ме прегазите. Какво се е случило?” Той каза: “Аз съм в Мак Каспорт, Пенсилвания.” - “Какво ви е? - попитах. - Какво се е случило?” - “Нищо ми няма. Става въпрос за дъщеричката ми.” Тази дъщеричка беше зеницата на татковото си око. Той ми каза, че техни роднини им били на гости. Докато децата си играели в задния двор, братовчедът на момичето взел един ръждясал пирон и го хвърлил. Станало случайно, но пиронът ударил окото на дъщеричката му и раздробил очната ябълка. Лекарите искали да извадят окото.

“Добре - казах аз - нека я оперират. Какво искате да направя?” Искях да го смажа на място. Той каза: “Тя ми каза да ви се обадя! Искат вие да дойдете и да донесете шишенце с миро. Тя смята, че ако вие се молите за нея, всичко ще бъде наред.” Децата имат вяра! “Добре - казах. - Благодарен съм, че тя иска да дойде. Аз съм неин пастор. А вие?” Той каза: “Моля ви, елате!” Аз отговорих:

“Тръгвам. Не позволявайте на лекарите да оперират. Не им позволявайте да правят каквото и да е, докато пристигна.”

Взех следващия самолет. Всъщност, в миналото бях посещавал тази болница всеки ден. Лекарите там ме познаваха. Бях проповядвал и служил на болните. Двама от младите стажант-лекари ме посрещнаха на входа. Те казаха: “Побързайте и си свършете работата. Инфекцията се разпространява. Трябва да я отведем в операционната и да ѝ извадим окото.” Аз казах: “Чакайте малко, приятели. Кое ви кара да мислите, че след като си свърша моята работа, вие трябва да вършите вашата? Затова ме повикаха. Това момиченце очаква чудо!” Децата вярват в Бога. Предпочитам да полагам ръце на деца, отколкото на възрастни. Именно с възрастните имам проблеми. Децата вярват всичко, каквото им кажете. Възрастните, обаче се занимават с логика през цялото време. Те искат да знаят защо нещо действа. Те искат логично да си го представят. Ето защо възрастните често не получават нищо от Бога. Детето просто казва: “Моли се за мен и аз ще бъда добре.” Стажант-лекарите казаха: “Няма да спорим с вас. Влезте в стаята.” Не влязох в стаята. Отправих се към чакалнята, защото знаех, че бащата ще бъде там. Нямах намерение просто да вляза и да се моля за момиченцето. Преди това исках този мъж.

Вече никога нямаше да връхлети върху мен. Той беше там. Плачеше. Неговата дъщеричка страдаше. Аз казах: “Най-после ви хванах. Падайте на колене. Сега е време за молитва.” Двамата лекари влязоха и казаха: “Бихте ли дошли с нас, моля. Проблемът не е тук, а вътре.” Аз им отговорих: “Точно затова вие сте лекар, а не проповедник. Вие дори не знаете къде е проблемът. Аз преследвам този човек от около девет месеца. Този път няма да позволя на тази “риба” да се изплъзне. Коленичи, братко! Ще се помиряваме с Бога!!!” Не трябваше да го моля. Той падна по лице. Той се моли и ние се докоснахме до Бога. Бог го спаси и извърши чудо в живота му. След като Бог го промени, аз казах: “Сега да тръгваме.” Отправихме се към стаята на Шарън. Никога няма да я забравя.

Тя беше хубаво, русичко момиче. Лежеше на леглото с превръзка на едното си око. Когато влязох, тя се обърна към мен и се усмихна. “Знаех, че ще дойдете - каза тя меко. - Сега вече всичко е наред.” Извадих шишенцето с мирото и отидох при нея. До мен стояха двамата лекари. Те казаха: “Какво правиш?” Извадих шишенцето и я помазах. Те гледаха мирото и казаха: “Може ли да го погледнем? Какво е това? Свято масло?” Аз казах: “Не, взех го от кухнята на съпругата си. Тя пържи пилета с него. Купих го от А&Р. Няма нищо свято в маслото. Маслото не може да изцери. Може да влезеш да плуваш в масло и то няма да те изцери.” **“И молитвата, която е с вяра, ще избави страдалеца, Господ ще го привдигне и ако е извършил грехове, ще му се простят.”** (Яков 5:5).

Има нещо в детето, което просто вярва в Бога. Не исках да отговарям на всичките тези въпроси, затова казах на лекарите: “Моля ви, изчакайте навън. Изчакайте докато свърша. Вие не ме допускате във вашата операционна, така че моля ви, излезте от моята.”

Те излязоха. Дори не се интересувах как изглежда окото. Не ми трябваше да го гледам. Не бях лекар. Положих ръце и казах една проста молитва: “Отче, в името на Исус, извърши чудото и й дай ново око.” Това бе всичко, което казах. Обърнах се към вратата и видях двамата лекари. Те казаха: “Можем ли сега да я поемем, реверанд?” Те ми се подиграваха. Никога преди не ме бяха наричали реверанд (*обръщение към служители - б. на пр.*). Аз казах: “Какво ще правите с нея?” - “Ами, казахме ти, че окото е инфектирано. Ще трябва да го извадим.” Аз казах: “То вече не е инфектирано.”

“За какво говориш?”

“Не ми ли казахте, че окото е раздробено на стотици парченца? Вие казахте това. аз никога дори не съм го поглеждал.”

“Разбира се, затова и трябва да го оперираме.” Аз казах: “Вие не трябва вече да я водите в операционната. Бог току-що извърши чудо.” Аз знаех, че това малко момиченце има вяра. Знаех, че Бог няма да разочарова тази вяра. Той никога няма да разочарова вяра. Те казаха: “Какво имаш предвид?”

“Погледнете окото.” Те отидоха, махнаха превръзката и хвърлиха поглед върху него. “Не можем да повярваме!” - възкликнаха те. “Това е причината, поради която ви казах да стоите навън. Не можете да вярвате дори, когато го гледате.” Исус каза: “**И блажена е тая, която е повярвала, че ще ѝ се сбъдне казаното ѝ от Господа.**” Бог търси мъже и жени, които ще стъпят на Неговото Слово и ще вярват, че щом Той е казал, ще го направи и че щом го е говорил, ще го извърши. Бог трябва да ви изведе извън човешкото царство, за да извърши нещо свръхестествено.

15. БРАТ ЛЕРОЙ СЕ СПАСЯВА

През 1956 г. оставих за малко евангелизаторското поле, за да погребая майка си. Всичките шест деца бяхме до леглото ѝ, когато почина. Тя не молеше Бог да ѝ даде още живот. Моята майка живя пълноценен живот. Тя бе отгледала 12 деца. Шест бяхме останали. Знаете ли какво правеше майка ми? Тя плачеше към Бога. Тя каза: “О, Боже, ти обеща, че ще спасиш всичките ми деца!” Нейният последен плач бе за децата ѝ. Всичките бяхме спасени и изпълнени със Святия Дух, освен най-малкия ми брат - Лерой. Той беше висок около шест стъпки и четири инча и тежеше 240 паунда. Той седеше до мен, до смъртното легло на майка ми. Смушках го в ребрата - за малко да си счупя лакътя.

Аз казах: “Хайде, момче, помири се с Бога преди мама да си отиде!”

Той каза: “Хей, не сега. Мама умира.” Той обичаше мама така, както всички ние я обичахме, но беше отстъпник. Погребяхме мама. Тя умря без да види този отговор. Означава ли това, че Бог е неверен? Разбира се, че не! Върнах се обратно на евангелизаторското поле.

По това време пътувах с брат Алън. Бяхме в Калифорния. Голям товар ми тежеше заради брат ми. Удари ме изведнъж, когато брат Алън направи призив за покаяние. Скочих от платформата. Застанах в редицата за спасение. Брат Алън

каза: “Какво правиш тук, Шамбак?! Този призив е за грешници. Не изглежда добре моят следобеден проповедник да се спасява.” Ние непрекъснато съдим другите, нали? Не знаем какво става в човешкото сърце. Но аз останах там и казах: “Господи, аз не съм вече Р. У., аз съм Лерой. Ако той не иска да се спаси, аз ще се спася вместо него.” Никога не бях чувал някой да казва подобно нещо преди това, но аз го чувствах. Искях да се спася вместо него. Влязох в молитвената палатка. Паднах на лицето си. Плачех към Бога. На следващия ден се обади сестра ми Маргарет. Аз казах: “Маргарет, толкова се радвам, че се обади. Имам някои добри новини за теб.” Тя каза: “Ще ми позволиш ли аз да говоря? Аз плащам за този разговор.” Аз казах: “Можеш да говориш, когато аз свърша. Имам добри новини. Лерой се спаси.” По телефона се възцари мълчание. Аз казах: “Маргарет, чу ли какво ти казах?” Тя отговори: “От къде знаеш?” Аз казах: “От къде знам ли? Не знаеш през какво минах снощи, момичето ми.” Казах ѝ как застанах на неговото място за новорождение, плачейки пред Бога за милост. Тя каза: “Това беше поводът да ти се обадя. Снощи всички отидохме на църква. Всички, освен Лерой. Той беше навън и си живееше живота. На половината на службата Лерой влезе. Той дори не спря да седне на пейката. Отправи се към олтара. Строполи своите 190 см върху олтара и извика към Бога. Бог го спаси и изпълни със Святия Дух.” Лерой не бе чул проповедта. Понякога ние, проповедниците, си мислим, че проповядваме шедьоври. Но хората не се спасяват поради проповедите ни. Святият Дух е Този, Който ни води на кръста. Той работи!

16. ЧУДОТО С ВЪЗПАЛЕНИЕТО НА НЕВРОНИТЕ В ГРЪБНАЧНИЯ СТЬЛБ (MENINGITIS)

Проповядвах в Бъфало, Ню Йорк, когато един господин покани мен и персонала ми на вечеря. Когато можем, ние се радваме на подобни покани, защото ни омръзва от ресторантска храна. Едно нещо обаче, което той бе забравил да ми каже е, че не живее в Бъфало. Той живееше на Ниагарския водопад.

Моите събрания не свършват в 9 часа. Когато полагаш ръце на хиляди хора, става все по-близо до полунощ. След службата трябваше да пропътуваме целия път до Ниагарския водопад. Когато съм поканен някъде, постя преди това цял ден. Опитвам се да не ям нищо, защото обичам да си похапвам, когато съм там.

Съпругата му беше надминала себе си с менюто. Това бе една от най-богатите трапези, които съм виждал някога. Имаше печена пуйка, филе, печено говеждо и пържено пиле. (В тази част на страната не канете проповедник, ако нямате пържено пиле). Господинът ме помоли да се моля. Благослових храната.

Бяхме нетърпеливи да започнем да ядем, но когато мъжът започна да говори, това, което имаше да каже, бе далеч по-заинтригуващо от храната. Аз направо отместих чинията, за да слушам. Той каза, че през целия си живот дори и за един ден не е боледувал.

Имаше пари в банката. Бъдещето му било осигурено. Работел в правителството. Но внезапно нещо го ударило - менингит - и го парализирало от

главата до петите. Прекарал три месеца в болница. Повикали лекари от целия свят. Неговата банкова сметка се стопила. Трябвало да продаде къщата си, за да плати сметките на докторите Ревматичен артрит пропълзъл във всяка негова става, докато накрая не можел да понася болката. Изпаднал в кома за около четири месеца. Тъй като бил римо-католик, неговият свещеник бил извикан да му даде последно причастие. Въпреки че бил в кома, усещал какво прави свещеникът, но не можел да отговори, защото бил парализиран. “Не можех дори да мигам” - каза той. Как бихте се чувствали, когато знаете, че свещеникът ви дава последно причастие, последна церемония в католическата църква преди смъртта?

Веднага щом свещеникът си отишъл, друг свещеник влязъл през стената и застанал до леглото. Имало нещо различно в този свещеник. Бил облечен целия в бяло. Новият свещеник се надвесил над умиращия мъж и го повикал по име. Той казал: “Не се безпокой. Всичко, от което се нуждаеш е вяра в Бога.”

Разбира се, мъжът си лежал и си мислел: “Що за смахнат проповедник е този? Аз да не се безпокоя?! Аз съм в кома. Аз не мога да говоря. Имам артрит във всяка става, имам гръбначно-мозъчно възпаление. Трябва да продам къщата си. Вече нямам пари в банката. Ако това не е достатъчно за безпокойство...”

Но свещеникът казал: “Аз съм Исус от Назарет и точно сега ще те изцеля.”

Не е ли прекрасно? Исус казал: “Когато Аз изляза от тази стая, искам ти да станеш от това легло. Обръсни се, измий се и излез от болницата. Влез в първата книжарница и си купи Библия. Започни да четеш Евангелието на Йоан. Ще намериш пътя към вечния живот.” О, Алилуя! Мъжът ни каза, че Исус се обърнал и излязъл през стената.

Докато ни разказваше тази история, мъжът ме погледна и каза: “Брат Шамбак, чудя се защо Исус просто не използва вратата?” Аз казах: “Той е вратата!” Той може да направи изход за теб, където и да се намираш. Той може да влезе в твоя автомобил. Може да те посети в службата ти. Може да дойде в спалнята ти. Няма значение къде си. Исус е вратата. Той ще влезе! Когато Исус излязъл от стаята, мъжът станал и започнал да се бръсне. Медицинската сестра влязла на пръсти. Тя искала да го покрие с чаршаф, защото първият свещеник бил излязъл, но видяла празното легло. “Моля ви, върнете се в леглото. Не знаете ли, че умираете?! Свещеникът ви даде последно причастие.” Мъжът й казал: “Успокой се, скъпа. Друг свещеник влезе и ми даде “първо причастие” - отново. Аз ще живея.” Когато имате преживяване с Бог, никога не ще спечелите благоволенieto на човек в спор. Хората ще дойдат при вас и ще ви кажат: “Аз не вярвам в изцелението.” Всичко, което трябва да направите е да се засмеете и да кажете: “Тогаваше си останен болен, но моят Бог ме изцели!”

17. ТИРАНИНЪТ НА МИСТЪР Р. У. В СРЕДНОТО УЧИЛИЩЕ

Когато бях в средното училище бях съвсем дребен - 6 стъпки висок и 160 паунда тежък. Причината, поради която се чувствах дребен, беше едно момче от моя клас - 6 стъпки и 6 инча високо. Той тежеше около 270 паунда. Харесваше

ме. Толкова ме харесваше, че ме биеше всеки ден. Удряше ми плесници. Аз се обръщах и му казвах: “Блъснах се в ръката ти. Извинявай.” Нямах намерение да се забърквам с него. Щом ме видеше да влизам в стаята, носейки учебниците си, той буташе книгите от ръката ми и ме спъваше. Аз се изправях и му се извинявах за това, че съм се сблъскал с краката му. Все в мен се прицелваше. Търпях това в девети, десети и единадесети клас. Пищялите ми бяха синьо-черни. Скъсах три комплекта учебници, но не от учене, разбира се. Докато бях склонен да го търпя, той продължаваше да ми го сервира. Един ден останах сам вкъщи. Всички бяха отишли някъде с мама. Бях сам в банята, гол до кръста и се гледах в огледалото. Докато сме млади, често стоим пред огледалото и си издуваме мускулите. Погледнах в огледалото и казах: “Ще го направиш, нали!” След това добавих: “Да! Няма никой, който да може да ме победи! Да! Следващия път, когато гигантът те цапардоса по главата, се обърни и го предизвикай. Да!” Разбира се, той не беше наоколо, но аз бях ентузиазизиран. Огледалото ще направи чудеса за вас.

На следващата сутрин минах през вратата към дългия училищен коридор. Нямах изходи. Веднага щом влязох, го видях да идва от другата страна. Проследих с поглед разстоянието до гиганта. Сърцето ми думкаше. Нещо вътре в мен каза: “Не забравяй последната вечер пред огледалото.” Помислих си: “Я, ти там вътре да млъкваш!”

Бях изгубил ума и дума в момента. Той стигна на 50 крачки от мен, след това 30, 20, очите ми все още бяха отправени в тази посока. Не след дълго той дойде съвсем близо и след това ме отмина. Най-после си пое въздух. Ху! Но тъкмо, когато си помислих, че съм въвн от опасност, той някак си се промъкна зад мен и за сетен път ме цапардоса по главата. Преди да осъзная какво точно правя, аз се обърнах, хвърлих учебниците си и казах: “Чакай!” Той се извъртя, като глупаво се хилеше. Сложи учебниците си на пода и каза: “Цели три години чакам да ми паднеш!” Погледнах го, посочих към него и няколко секунди не казах нищо.

Бях замръзнал. Не можеш да говоря. Стоях треперещ, докато най-сетне то излезе: “Това беше последният път, когато ме удряш!” Той дойде към мен, аз заех позиция. Бях решил, че вече никога няма да бягам. Достатъчно ми беше. Писна ми от него. Бях уморен от него. Нямах намерение вече да ставам синьо-черен. Нямах повече пари за нови учебници. Казах: “Да започваме, мистър!” Имаше само два удара. Аз ударих него, а той удари пода. Говорите за щастие! Аз бях наистина щастлив! Извиках всичките си приятели, за да видят какво бях направил... “Вижте! Вижте! Аз го направих.” След това се ядосах. Мислех си: “През всичките тези години той ме тероризира и аз да не знам, че има стъклена челюст. Ако бях направил това преди 3 години, щях да си спестя всичката тази гадост.”

Не прибързвайте да ме съдите за този инцидент, защото тогава все още не бях спасен. Тогава бях едно малко дяволче. Но, когато се спасих, Бог ми припомни този случай, за да ми покаже какво Исус направи на дявола преди две хиляди години. Вие и аз не трябва да се страхуваме от дявола, защото неговата челюст е стъклена и Исус вече го е нокаутирал.

18. ВЪЛШЕБНИТЕ БОНБОНИ

Аз не само се моля върху дрехи, но също така нося дрехи. Павел сваляше дрехите си от тялото и ги изпращаше на болните, наранените, огорчените и обладаните от нечисти духове. Библията казва, че той ги сваляше от тялото си. Той трябва да ги е носил върху тялото си до определен момент. Когато проповядвате под помазанието на Святия Дух, то прониква във всяко едно нещо, което притежавате. Не дрехата изцелява. Ако дрехата изцеляваше, вие нямаше да боледувате. Важно е това, което стои зад дрехата - вярата на този човек - тя предизвиква изцелението. Една вечер във Филадельфия една жена дойде при мен и ми даде няколко бонбона. Лесно е да познаете, само като ме гледате, че обичам бонбони. Аз ги приех и благодарих. Тя каза: “Те не са за вас.”

“Е - казах, - вие току-що ми ги дадохте.” Тя каза: “Искам само да ги подържите.” Аз казах: “Чакай малко, момиче, аз не нося бонбони, аз ям бонбони. Какъв е проблемът ви?” Тя каза: “Ами, брат Шамбак, искам да носите тези бонбони докато проповядвате.”

Натъквали ли сте се някога на упорита жена? Има много жени, които никога не биха приели “не” за отговор - те продължават да упорстват и получават това, което Бог им е обещал. Това беше една от тези жени. Тя каза: “Искам да носите тези бонбони!” Аз казах: “Не, няма да ги нося, госпожо. Какво не е наред с вас? Другите проповедници знаят, че полагам ръце на дрехи. Ако те разберат, че полагам ръце на бонбони, моето име ще бъде опетнено.” Тя каза: “Брат, “опетнено име”, вие ще носите тези бонбони!” Беше толкова настойчива! Аз казах: “Не, няма да ги нася.” Аз просто ги оставих. Казах: “Защо не вземете дреха, както всички останали? Аз ще ви дам нещо. Ето, вземете носната ми кърпичка!”

“Не, не я искам - каза тя. - Вие ще носите тези бонбони. Имам дрехи от вашия офис. Имам от Орал Робъртс, от Т. Л. Осборн. Имам и сестра, която е в психиатричната клиника. Тя е там от 30 години. Аз ѝ изпращах тези дрехи. Всички дрехи свършват в кофата за боклук. Аз току-що идвам от там и те ми казаха, че мога да ѝ изпращам бонбони. Сега вие и аз ще надвием над дявола и ще го изгоним с тези бонбони.” Аз я погледнах и казах: “Дай ми бонбоните.” Сложих ги в левия джоб на панталоните си и започнах да проповядвам. В края на службата ѝ ги върнах. “Изпратете ги на сестра си” - ѝ казах.

Шест месеца по-късно аз се върнах в този град и проповядвах в операта “Метрополия”. Тъкмо събирах дискусия, когато видях две жени да идват към мен. За да бъда напълно искрен с вас, трябва да ви кажа, че не помнех жената с бонбоните. Тя дойде по пътеката, пушна дарението си в кофичката и каза: “Слава на Бога, брат Шамбак!” - “Слава на Бога!” - “Това е моята сестра.” - “Радвам се да ви видя на църква.” Тя каза: “Брат Шамбак, казах, че това е моята сестра.” Така че аз оставих кофичката, хванах я за ръката и казах: “Добре дошла на нашата служба.” Съвсем не исках да я обидя. Тя каза: “Брат Шамбак, спомняте ли си коя съм?” Отговорих: “Не, госпожо. Съжалявам, не си спомням.” Тя каза: “Аз съм тази, която ви даде бонбоните.” Спрях дарението и казах: “Всички да седнат. Забравете дарението. Искам да чуя това.” Не се наложи да

проповядвам тази вечер. Тази жена взриви мястото. Тя разказа историята, която току-що ви разказах.

След това продължи: “Изпратих бонбоните в болницата. В момента, в който сестра ми е вкусила от бонбоните, тя вкусила и от Божията сила. Демоните я напуснали на момента и за първи път от 30 години, тя била с нормален ум!” Персоналът на болницата не ѝ се обадил в продължение на две седмици. Можете ли да си представите това телефонно обаждане? “Елате и си вземете сестрата.”

“Какво означава това: “Елате и си я вземете”? Да не би да е умряла?”

“Не! Не е умряла!”

“Добре, какво не е наред?”

“Не знаем. Всичко, което знаем е, че през последните две седмици я подложихме на серия от тестове. Тя беше прегледана от всеки психиатър и от всеки психолог, запознати с нейния случай. За първи път от 30 години сестра ви е нормална.” Какво чудо!

Тази жена започнала да посещава една църква във Филадельфия, чиито пастор тогава беше моят зет Рен Доналд. Тя започнала да води нормален живот и била способна да работи и всичко това, защото нейната сестра не се отказала! Но за малко проповедникът да ѝ откаже чудото... “Аз няма да нося тези бонбони!” Тази вечер научих урока си!

19. СМЪРТТА НА НЕПОКОРНИЯ ТИНЕЙДЖЪР

Когато аз и съпругата ми завършихме училище през 1950 година, бяхме пастори на една църква в Гласпорт, Пенсилвания, предградие на Питсбърг. Там имаше една жена, която бе загубила майка си и баща си. Тя имаше брат - 16-годишен, за когото беше отговорна. Аз постих и се молих за това момче. Имах молитвени събрания по цяла нощ. Постих седмици за него. Една вечер той дойде на църква. Носеше каска в ръката си. Членуваше в една рокерска банда. Сестра му го беше накарала да дойде на църква и аз ликувах. Казах: “О, Свети Душе, Ти трябва да го спасиш тази вечер.” Бяхме поръчали пейки за църквата си. Те бяха наредени около стената, така че хората да не могат да излизат по време на служба. Аз бях дизайнера на това подреждане. Същата тази вечер, когато направих призив за покаяние и хората излязоха напред за спасени, той просто си седеше на мястото и плачеше. Докато другите се покланяха на Бога с песен, аз отидох назад и седнах до него - знаех, че не може да стане. Прегърнах го. Плаках с него и казах: “Ела, синко. Толкова съм се молил за теб. Постил съм за теб. Тази вечер е твоята вечер. Исус иска да влезе в твоя живот.”

Той каза: “О, не тази нощ, пасторе. Аз съм млад човек. Целият живот е пред мен. Аз съм само на 16 години. Искам да видя какво е да служиш на дявола, след това ще дойда. Не тази вечер!” Тогава станах суров и казах: “Човече, какво ти става? Кой си мислиш, че си? Нямах гаранция за утре. Не ме интересува на колко години си!”

Прегърнах го. Той плачеше. Святият Дух топеше сърцето му и въпреки това, той отхвърляше Бога. След 20 минути той се изплъзна от прегръдката ми: “Не тази вечер, пасторе. Някой друг път.” Той излезе от църквата. В 3:30 едно телефонно обаждане ме изкара от леглото. Беше сестрата на младото момче. Тя плачеше: “Брат Шамбак, ще дойдете ли на погребението на брат ми?” Аз казах: “О, не! Не знаех, че имаш и друг брат.”

Тя каза: “Нямам. Този е, който снощи беше на църква.”

Не е чудно, че ходатайствах за него 20 минути. Святият Дух не е искал да ми позволи да го изпусна. Аз не правя това често. Казвам на хората: “Щом искате да отидете в ада, моля.” Но Святият Дух му даде 20 допълнителни минути. Попитах какво се е случило. Той имал среща с 300 други членове на бандата, за да карат от град Елизабет до Питсбърг. Каската му била на главата и шлемът бил спуснат. Тези мотоциклетисти карат със 70 мили в час. Сигурен съм, че Святият Дух все още е бил с него. Може би горещи сълзи са се стичали от очите му. Може би не е виждал къде кара. Това, което знаем е, че се е блъснал челно в насрещното движение. Камion с 18 колела, натоварен с 40 тона желязо се задал надолу по хълма. Моторът се ударил в радиатора на ТИР-а и се запалил.

Момчето починало моментално. Отидох в Дъкан, Пенсилвания, на погребението. Там имаше 300 тинейджъри, които пушеха марихуана и чакаха да започне погребението. Изморих се само, докато минах през тази тълпа. Влязох вътре, посрещна ме собственика на погребалното бюро. “Вие ли сте проповедника?” Аз казах: “Да.”

Той каза: “Побързайте и свършвайте с това, за да мога да го забравя. Не искам тези деца да се мотаят наоколо.” Аз казах: “Вършете си вашата работа. Вие сте собственик на погребално бюро. Аз съм човек на Бога. Дойдох, за да проповядвам на това погребение. Нямам намерение да проповядвам на празни столове. Можете да отнесете тялото, но аз ще проповядвам на тротоара.” Излязох на тротоара и се представих. “Аз съм пастор. Вие сте дошли да почетете паметта на вашия приятел. Къде искате да го направите - тук, на улицата, или вътре?” Те всички ме последваха вътре. Аз бях току-що излюпен от библиейското училище. Никога преди това не бях ръководил погребение. Аз дори не знаех как се прави. Ковчегът разбира се, беше затворен, защото тялото беше обезобразено. Аз взех цветята, които бяха върху капака и ги изхвърлих. Хванах ковчегата и го дотъркалях долу, точно пред децата. Сложих ръката си на капака и казах: “Тук лежат останките на вашия приятел. Ако този млад човек не е предал сърцето си на Исус след моето събиране, сега неговата душа е в ада.” Всички тинейджъри скочиха ядосани. Но аз казах: “Това е един проповедник, който не лъже. Аз няма да лъжа и няма да отида в ада за който и да е.” Много проповедници лъжат над ковчезите всеки път, когато погребват някой. Някои мъртъвци са били толкова извратени - те ги погребват. След това стоят над гроба и казват: “Той беше чудесен човек.” Погледнах тинейджърите и казах: “Дал съм 7 дни от живота си за този млад човек. Отказал съм се от около 21 яденета. Постих и се молих за него. Миналата седмица го притиснах до стената и той отхвърли Бога.”

Направих призив за покаяние. 150 от 300 деца дойдоха, паднаха на колене около ковчегата и предадоха живота си на Исус. Опитвам ли се да ви кажа, че едно момче трябваше да умре, за да се спасят 150? Не. Това вече е било направено. Знаем Един, Който умря пред 2000 години така, щото целият свят да бъде спасен.

20. МЪКИТЕ ЗАРАДИ НЕИЗПЛАТЕНИЯ ЗАЕМ

Една вечер, на молитвено събрание, една жена дойде по пътеката от голямата зала. Сълзи се стичаха по лицето ѝ. Тя държеше дълъг документ.

Имаше от 1500 до 2000 човека и всеки един от тях беше благословен, с изключение на нея. Тя плачеше отчаяно, скърбеше така дълбоко, че болката ѝ се предаде на цялото събрание. Тя каза: “Брат Шамбак, те ще ме изхвърлят от къщата ми. Четири месеца изоставам с наема си. Тя вдигна документа. “Това е документа за изгонването ми. Утре сутринта в 10 часа те ще изнесат всичко на тротоара.” Скочих от платформата и казах: “Жено, дяволът е лъжец. Те няма да те изхвърлят на тротоара. Ти си дете на Бога.” Тя каза: “Ами този документ?” Аз го взех, скъсах го и го хвърлих на платформата. “Ето това е твоят проблем. Ти гледаш на обстоятелствата. Ако продължаваш да правиш това, ти няма да имаш вяра. Трябва да гледаш в Библията.” - **“А моят Бог ще снабди всяка ваша нужда според Своего богатство в слава в Христа Исуса.”** (Фил. 4:19). Причината болни хора да не се изцеляват е, че те са прекалено заети да гледат на болестите си. Колкото повече гледат на тях, толкова по-зле се чувстват. Трябва да държим очите си на Словото. Направих каквото можах, за да окуража вярата на тази жена. Тя плачеше неудържимо.

Тя каза: “Брат Шамбак, моята сляпа майка живее с мен и всичко, което мога да видя е как сляпата ми майка седи на стълбите.” Аз казах: “Я, да млъкваш! Сега ще те слушаш мен. Дяволът няма да те изхвърли на тротоара. Сядай на първия ред и слушай проповедта ми.” Никога не съм виждал толкова разтревожен човек. Имах подготвена проповед, но не я проповядвах. Аз забравих всички присъстващи, скочих от платформата долу и проповядвах на тази жена цял час. Тя имаше нужда от това. аз дори не събрах дарението преди да свърша да проповядвам. След това отидох при нея и казах: “Време е да съберем дарението.” Тя за малко не припадна. Погледна ме и каза: “Не ме ли помните? Аз имам нужда от пари.” Аз казах: “Знаем това. Къде е портмонето ви?” Тя каза: “Но аз имам...” Знаех, че има нужда от пари. Аз съм добър служител. Тя ми каза, че 4 месеца изостава с рентата. Тя също каза: “Дадох на човека 50 долара, но той ми ги върна обратно, защото съвсем не бяха достатъчно.” Бях чул тази част. Знаех, че има 50 долара. Попитах я: “Къде ви е чантата?” Тя каза: “У мама е.” Нейната сляпа майка беше на службата. Аз казах: “Вземете я. Сега дайте нещо на Бога.” Тя ми се ядоса. Можете да познаете кога хората се ядосват. Но аз останах любезен, защото знаех, че тя отново ще бъде щастлива. Показах ѝ пътя към освобождението, а тя не го разпознаваше. “Нямаме много време. Десет часа вечерта е. В 10 часа сутринта те ще дойдат да ви изгонят. Ще правите каквото аз ви кажа да правите, госпожо!”

Можех да взема пари от църковната каса и да платя наема ѝ. Но тогава тя щеше да има дълг към Бога, защото това бяха Божии пари. Помислих си: “Защо

просто не си сложиш вярата в действие и не ѝ позволиш да получи благословието? Когато Бог я благослови, тя ще си дава десетъка и тогава всички ще бъдат благословени.” Ето така работи Бог! Жената се изправи намусена и отиде отзад, за да си вземе чантата. Видях я да се връща и като държах кофичката, ѝ обърнах гръб. Не знаех дали ще ме удари с чантата си, или ще направи нещо друго. Дори не исках да видя какво пуска вътре.

Но аз я предизвиках да даде и тя даде. Когато дойде време за молитва, аз казах: “Искам твоята сляпа майка да застане първа в редицата.” Нейната сляпа майка застана първа в редицата. Казах на жената: “Застани зад нея.” Тази вечер положих ръце на 500-600 души, сред които беше и сляпата жена. Смърх слепия дух. Нейните очи не се отвориха моментално. Понякога Бог го прави моментално, веднага, на минутата, но понякога изцелението е постепенно. Въпреки това в моя дух знаех, че Бог я е изцелил. Казах ѝ: “Майко, ще направиш ли това, което аз ти кажа да направиш?” Тя каза: “Всичко, каквото кажеш, ще направя.” Каква разлика между нея и дъщеря ѝ.

Аз казах: “Майко, искам, когато тази вечер се прибереш вкъщи, да кажеш само това: “Благодаря Ти, Исусе, че ми даваш съвършено зрение.” Продължавай да Му благодариш, докато заспиш. Ще се събудиш със съвършено зрение.”

Тя каза: “Ще го направя.” Тръгна надолу по рампата и каза: “Дяволе, ти си лъжец. Аз вече не съм сляпа. Аз благодаря на Исус за съвършеното зрение.”

Аз казах: “Продължавай, майко, по целия път до вкъщи!”

Беше време да се моля за жената. Положих и на нея ръце. Молих се със съвсем проста молитва. Аз казах: “Господи, не знам как ще свърши това.” Аз също така не знам как Той изцелява хората. Това, което знам е, че Той го прави. Така че аз се молих: “Моля Те да извършиш чудо и да платиш дълговете на тази жена.” След това казах на жената: “Погледни ме! В името на Исус, аз ти заповядвам да се прибереш вкъщи и да разопаковаш всичкия си багаж!” Тя каза: “От къде знаеш, че съм си опаковала багажа?” Аз казах: “От начина, по който ми говориш, се учудвам как все още не си се преместила.”

Тя каза: “Другата половина от къщата е на брат ми.”

“Добре, върни си я. Няма къде другаде да отиваш.” Това стана в неделя вечерта. В понеделник вечер се подготвих да проповядвам, когато задната врата на църквата се отвори. Тази жена не влезе вътре, тя влетя вътре. Носеше се 6 стъпки над земята. Беше на половината на пътеката, когато я спрях. “Не ме ли помните?” - попита тя.

Казах: “Зная коя сте. Но не бих се отказал да проповядвам заради това. Искам да ви задам един въпрос. Защо не влязохте по този начин в църквата снощи?”

Ние позволяваме на нашите проблеми да ни задушат. Аз казах: “Начина, по който влязохте в тази сграда днес, е начина, по който трябва да влизате в църква, без значение през какви проблеми преминавате. Псалм 100:4 казва: **“Влезте в**

портите Му със славословие. И в дворовете Му с хваление; славословете Го и благославяйте името Му.” Мога да позная, че Бог е извършил нещо само като ви гледам. Елате насам.” Тя каза: “Тази сутрин се събудих от мириса на варено кафе, пържен бекон и домашно печени бисквити. Седнах в леглото си, вдишвайки аромата на тази закуска. Погледнах към леглото на спялата си майка, но то беше празно. Моята майка приготвяше закуската. Братя и сестри, тя е спяла от 16 години.”

Попитах: “Мамо, какво правиш?” Нейната майка отвърнала: “Брат Шамбак ми каза, че когато тази сутрин се събудя, ще виждам. И Божият човек беше прав. През всичките тези години ти ми приготвяше закуската - мисля, че сега аз ще ти сервирам най-хубавата закуска, която някога си яла, дъще.” Дъщерята каза: “Това не беше закуска. Това беше църква в 8 часа сутринта, в кухнята. В 10 часа трябваше да пристигне полица. Погледнах нагоре и казах: “О, Господи, ако Ти можа да отвориш очите на мама, Ти можеш да платиш рентата. Използвай времето, все още имаш 2 часа.” Това е, което аз наричам вяра.

Не знам дали аз бих казал това, ако ми оставаха само 2 часа, но когато Бог прави нещо лично за вас, можете да Му се доверите за следващото препятствие. В 8:30 ч. сутринта дошъл пощальонът. Тя си помислила: “Може би това е начина, по който Бог ще го извърши.” Тя взела и отворила шестте писма, които получила. Знаете ли как се отваря пощата, когато очаквате да получите пари? но нямало никакви пари. Вместо това, получила сметки за плащане. Не е ли това работа на дявола? Сега, когато нейната вяра била силна и тя уповавала на Бога за пари, получила сметки. Но тя просто ги оставила на масата и казала: “Господи, когато плащаш рентата, моля Те, плати и тези сметки!” Станало 9 часа. Телефонът иззвънял. Била жена, чието име тя дори не си спомняла. “Е, би трябвало да си ме запомнила - казала жената. - Преди 14 или 15 години ми дадохте пари на заем.”

“А, да! Сега си спомням.” Но тя никога не си и помислила, че можели да ѝ върнат тези пари. Жената казала: “Скъпа, знам, че не си очаквала да върна заема, но снощи нещо ме сграбчи.” Жената обяснила, че била на пазар в Чикаго, когато свръхестествена сила дошла върху нея и започнала да я тласка надолу по улицата. След малко открила, че се намира пред известно служение, където Били Сънди проповядвал спасение. То все още е отворено и много хора се спасяват в това служение. Но тази жена никога не е била на служба през живота си. Святият Дух я вкарал вътре и тя седнала на последния ред. Един мъж стоял зад амвона и проповядвал. На закриването направил призив за покаяние. Жената се изправила. Същата сила, която я тласкала надолу по улицата, я издърпала по пътеката до амвона. Тя коленичила и се спасила. Убеден съм, че това е най-прекрасната част от историята. Тази жена не само се спасила, но докато била на колене получила второ благословение. Чула гласа на Бога. Бог ѝ казал: “Спомняш ли си жената, която ти даде пари на заем преди 14 години?” Тя казала: “Да, Господи, помня я.” Бог ѝ казал: “Искам да ѝ върнеш парите.” Тя казала: “Добре, Господи, ще открия къде живее и ще ѝ изпратя чек.”

Бог казал: “Никакъв чек. Тя се нуждае от пари в брой и Аз искам не само да ѝ върнеш това, което ѝ дължиш, но също така да ѝ дадеш 6% лихва за тези 14

години.” Бог е просто Бог, нали? Тя каза: “Но, Господи, аз не знам как да се свържа с нея.”

Бог ѝ дал телефонния номер! Бог знае дори телефонния ви номер. Той знае фаталния срок и къде да ви срещне преди него. Той казал: “Тя се нуждае от парите до 10 часа сутринта.” Жената, която почти била изхвърлена на улицата, отишла в къщата на старата си приятелка, взела парите и се върнала няколко минути преди 10 часа. Полицаят бил там. Тя сложила на масата парите за заема - за 4 месеца назад и за 4 месеца напред. Полицаят скъсал документа за изгонването. Когато жената свърши историята си, аз имах само един въпрос към нея: “Не сте ли щастлива, че се доверихте на Бог?” Алилуя! Вие нямате никакви проблеми. Всичко, от което се нуждаете е вяра в Бога!

21. ЧУДОТО С КИСЛОРОДНАТА МАСКА

Младо 17-годишно момиче умираше от туберкулоза в Ню Йорк. Единият бял дроб беше изнемощял. Другата половина вече не съществуваше. Тя беше под кислородна маска. Момичето посещаваше една деноминационна църква. Хората от нейната църква обичаха Бога и бяха спасени. Въпреки това, не вярваха в Божественото изцеление.

Разбира се, не вярата в Божественото изцеление ни прави християни. Кръвта на Исус ни прави християни, защото Той плати цената за нас на Голгота.

Това младо момиче умираше. Нейният лекар, който бил християнин ѝ казал: “Ти умираш, нищо не можем да направим. Туберкулозата се е разпространила. Единият бял дроб си е отишъл. Другият е на път да си отиде. Ще те изпратя вкъщи, така че да можеш да прекараш последните си дни със семейството си.”

Тя дишала чист кислород. Лежала под кислородната маска, чакайки смъртта - само 17-годишна, стопена до 30 килограма. Тя била прекрасна млада дама, но повяхвала. Само не ми казвайте, че Бог прави това на хората. Не бих служил на Бог, Който прави това. Бог е добър Бог. Той е обещал да ни даде красота над пепелта. **“Крадецът идва само да открадне, да заколи и да погуби; аз дойдох да имам живот, и да го имам изобилно.”** (Йоан 10:10).

Лекарят изпратил момичето у дома, за да чака смъртта. Тя лежала там с повдигната глава, за да може да чете Библията. Примирила се с факта, че ще умре. Това е, което си мислила. Вие сте това, което си мислите, че сте. Затова трябва да сте внимателни каква църква посещавате. Момичето лежало в тази позиция, четейки Първото Послание на Петър: **“Който Сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото, тъй щото, като сме умрели за греховете, да живеем за правдата...”** (I Петрово 2:24). Когато прочела тези думи, тя оставила настрана Библията си и започнала да хвали Бога.

Като прочела това, тя каза: “О, Господи, толкова ще се радвам да Те видя. Зная, че ще умра. Лекарите не могат да направят нищо повече за мен. Но аз Ти благодаря за това, че си ме спасил. Благодаря Ти, че си ме измил с кръвта.” Тя хвалила и благодарила на Бога за спасението и се върнала да

прочете същия стих, който току-що била прочела в Библията. **“Който Сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото, тъй щото, като сме умрели за греховете, да живеем за правдата; с чиято рана вие оздравяхте.”** (I Петрово 2:24). Но тя не спряла до тук този път. Тя продължила със същия стих... **“с чиито рани ние се изцелихме.”** Думите блеснали като неонна светлина. Тя казала: “О, виж какво открих.”

Нямало проповедник, който да ѝ проповядва. Никой не бил там, освен Словото. Тя казала: “О, Господи, тъкмо свърших да Те хваля за първата част, сега ще Те хваля за втората. Ти вече си ме изцелил. Исусе, съжалявам, че няма да Те видя точно сега. Планирам да поостана тук за известно време.” Не е ли това великолепно вяра? Алилуя! “Аз няма да дойда, както планирах - казала тя. - Промених си решението, защото току-що открих една истина - а истината е тази, която ни освобождава.” Тя започнала да хвали Бога за свършено изцеление. Не възвърнала теглото си веднага. Тя все още тежала 30 кг. Разкопчала кислородната маска и извикала майка си: “Мамо, ела бързо!” Майка ѝ помислила, че този е денят, в който дъщеря ѝ ще умре. Тя се изкачила несигурно по стълбите. “Какво има, скъпа? Какво има?”

“О, мамо, виж какво открих. Прочети това.” Майка ѝ промърморила думите, след това казала: “Прочетох го. Лягай сега в леглото.” Дъщерята казала: “О, но ти не го прочете правилно. Няма ли да го прочетеш? Мамо, то казва, че съм излекувана. Преди 2000 години Исус ме е излекувал.” Не е ли странно как някои хора могат да го прочетат и да не разберат нищо от него? Майката се взряла в дъщеря си и започнала да плаче.

“Какво не е наред, мамо? Защо плачеш?”

“Лекарят ми каза, че в деня, в който ще умреш, ще изгубиш ума си.”

Не е ли странно, че когато искаш да уповаваш на Бога, хората си мислят, че си си изгубил ума? Когато нямаш нищо против да умреш, си нормален. “Няма нищо лошо в това да бъдеш религиозен, но не бива да отиваш толкова далеч. Не бъди фанатичен.” Не бива да вярвате това. Майка ѝ отново я настанила в леглото, но момичето казало: “Мамо, аз няма да умра. Иди долу и ми направи закуска. Искам бекон с яйца, портокалов сок, препечен хляб и кафе.” Майката казала: “Сега вече знам, че си се побъркала. В продължение на 10 месеца не си яла нищо.” Тя казала: “В продължение на 10 месеца не бях чула толкова мощна истина. Отиди долу и ми направи закуската, аз идвам след малко.” Майка ѝ я настанила обратно в леглото и се измъкнала от стаята. Веднага след като тя затворила вратата, момичето разкопчало кислородната маска. Тя измъкнала мършавите си крака от леглото и накуцвайки се отправила към гардероба. Взела една от роклите, които носила, когато била 55 килограма. Сега тя ѝ стояла като наметало. Сложила си чехлите и заслизала по стълбите.

Отишла към кухнята, отворила вратата и попитала: “Готови ли са беконът и яйцата ми?” Седнала да закусва и казала: “Господи, благослови тази храна за моето съвсем ново тяло. Аз няма да умра, аз ще живея.” На следващия ден тя отишла при своя лекар. Рентгенът показал съвсем нов бял дроб, без следи от

туберкулоза. Сега тя живее в Ню Йорк, омъжена е и има 4 деца. Продължава да бъде силна, защото знае истината.

Хората казват: “Моята църква не вярва в това.” Нито пък нейната. Дори майка ѝ не повярвала. Вие нямате нужда от одобрението на другите. Всичко, от което се нуждаете е Словото на Бога. Стойте на това Слово!

22. ЕДИН МЪЖ, УВИТ В ЧАРШАФ

Проповядвах в Хюстън, Тексас, когато една жена с чаршаф през рамо влезе в събранието. Зачудих се какво ли носи в този чаршаф. Не мина много време докато разбере, защото тя дойде при мен по централната пътека и го строполи в краката ми. Аз проповядвах - тя объркваше моето събрание! Когато раз-гъна чаршафа, се оказа, че в него е увит мъж - нейният съпруг. Той тежеше 26 кг. Тя каза: “Моят съпруг тежеше 90 кг.” Сега той приличаше на скелет. Зловонието от болестта на този мъж почти ме изхвърли назад. Жената ме погледна и каза: “Отне ми цяла нощ, докато стигна до тук, проповеднико. Сега направи това, за което Бог те е призвал. Изцели този човек!”

Тези са ситуациите, които ти помагат да разбереш дали си призван и изпратен, или не си. Вярвате ли, че Бог ще разочарова такава вяра? Не положих ръце. Библията казва да не полагаме внезапно ръце на никой. Искях да чуя повече за този човек.

Жената каза: “Идвам от Ню Орлеанс. Вчера лекарят ми каза, че на съпруга ми му остават още само 72 часа живот. Единият от тези дни вече изтече. Това означава, че ни остават още 49 часа. Когато лекарят ми каза това, аз му отговорих, че ще доведе съпруга си в Хюстън. Той мислеше, че искам да го доведе тук при специалист по ракови заболявания - и добави, че ще ми кажат същото - моят съпруг ще умре. Аз просто казах на лекаря: “Това е, което вие си мислите.” Това е истината относно вярата, нали?

Понякога ще се наложи да останете сам. Лекарят казал, че няма да позволи да премества пациента, но тя отвърнала: “Той е мой съпруг. Аз ще го отпиша.”

Това е жената, която трябва да имате. Повечето съпруги ще се опитат да се отърват от “стария негодник”. Но тя каза: “Той е моят съпруг. Няма да позволя на дявола да го притежава.” Лекарят ѝ казал: “Тези специалисти ще поставят абсолютно същата диагноза като моята.” Тя каза: “Аз няма да го водя при специалист. Аз ще го заведа при един служител на Бога.” Той попитал: “При кого?”

“Служител на Бога.”

“Не вярвам в това.” Тя каза: “Не е необходимо. Той е мой съпруг. Аз вярвам в това.” Нека всеки човек, всеки дявол, да бъде счетен за лъжец, а Бог за праведен! Ако Той го е казал, Той ще го извърши, и ако Той го е изговорил, ще го доведе в съществуване! Тя каза: “Ще го изпиша.” Лекарят отговорил: “Ще скрия дрехите.”

Тя каза: “Ще открадна чаршаф.” Погледнах чаршафа и той наистина носеше името на болницата. Тя го бе откраднала! Вярата никога не се предава. Вярата ще намери начин. Вярата ще настоява. Вярата ще получи отговор от Бога. Вярата никога не седи на църковната скамейка. Вярата стъпва върху водата. Вярата стъпва на Словото. Вярата казва: “Да, Господи, аз ще получа отговора.” Бог не може да лъже. Аз вярвам това, което Той е казал. Тя каза: “Брат Шамбак, нека спрем да говорим. Положи ръце върху него.”

Не можех да издържа да го гледам, защото зловонието му ме удряше право в лицето. Трябваше да обърна лицето си, но го докоснах и казах: “Ти, гнусен дяволе, аз те проклинам в името на Исус и ти заповядвам да умреш и да си отидеш от тялото на този мъж.” Този мъж беше на около 50 г. Дяволът убива хората преди тяхното време. Крадецът идва да открадне, да убие и да погуби. Можех да видя отпечатъците на дявола върху тялото на този мъж, но аз отказах да позволя на дявола да го притежава. Аз казах: “В името на Исус, аз изговарям пълна промяна.” Той не се изправи и не започна да ходи. Той тежеше само 26 килограма - кожа и кости. Жената го вдигна, сложи го обратно на рамото си и тръгна да излиза. Дори не остана за дарението. На половината път тя се обърна и каза: “Довиждане, брат Шамбак, ще се видим, когато стигнете в Ню Орлеанс.”

Шест месеца по-късно ние опънахме палатката си в Ню Орлеанс. По време на първата вечер видях един голям мъж да влиза. Беше 180 см висок и тежеше 90 кг. Носеше съвсем нов син костюм. Не го познавах. Той се качи на рампата и аз се чудех защо моите хора му позволяват това. Святият Дух трябва да ги е накарал да замръзнат по местата си. Ние не допускахме никой на платформата. Внезапно този мъж ме сграбчи и ме повдигна от земята. Аз казах: “Пуснете ме долу.” Той каза: “Аз съм мъжът, който беше увит в чаршафа.” Аз казах: “Вдигнете ме отново. Нека потанцуваме!”

Не е ли прекрасно? Шест месеца по-късно той беше възвърнал нормалното си телло. Той дори не знаел, че съпругата му го завела в Хюстън. Той почти си бил отишъл.

Оставали му само още 48 часа живот. Когато тя го върнала отново на лекаря, те го прегледали и не успели никъде да намерят следа от рак. Когато говорих на рака, аз изговорих възкресенски живот в неговото тяло. Аз говорих на планината. Аз говорих във вяра, вярвайки, че Бог ще го извърши. Аз го изговорих съвършено. Ако Бог казва, че Той е изцерителят, аз имам правото да го изговоря изцелен. Изговорих го в съществуване в името на Исус! **“Защото нашата борба не е срещу плът и кръв, но срещу началствата, властите, срещу духовните сили на нечестията в небесните места.”** (Ефесяни 6:12).

“Петима от вас ще гонят стотина, а стотина от вас ще гонят десет хиляди; а неприятелите ви ще падат пред вас от нож.” (Левит 26:8).

“Вие сте от Бога, дечица, и победили сте ги; защото по-велик е Оня, Който е във вас, от онзи, който е в света.” (I Йоан 4:4).

23. Р. У. В БИТКА С ДЯВОЛА

Бях на границата между Филадельфия и Чикаго. Имах предостатъчно време в колата. Говорех на езици, проповядвах и танцувах. Танцували ли сте някога, докато шофирате? В колата бяхме само аз и Исус. Само аз и Исус и прекарвахме време заедно.

Нямаше никой наоколо, който да каже: “Не си в Духа.” Само аз и Исус в колата.

Бях по средата на Охайо, когато внезапна болка прониза петото ми ребро. Аз се проснах върху волана. В този момент кракът ми натисна спирачката. Лъжецът седеше на рамото ми. “Сърдечна криза” - прошепна той. Зачудих се как е влязъл в колата, при това говорене на езици, пророкуване и викане. Как е успял дяволът да влезе тук? Паркирах на първата отбивка на пътя и въвлякох дявола в разговор. Той попита: “Колко души погребва тази седмица?” Аз все още бях свит на две, но преброих всички погребения, на които бях проповядвал тази седмица. “Четири” - отговорих аз.

“От какво умряха?” - попита той.

Всеки път, когато дяволът скочи върху вас, той знае как да обърка вярата ви - дори, когато говорите на езици. Той каза: “Колко от твоите братя умряха?”

Аз казах: “Аме, Рубен, Хенри, Чарлз - четирима.”

“От какво умряха те?” Ако бях видял гроб, щях да скоча в него. Толкова зле се почувствах. След това дойдох на себе си и казах: “Ти, мръсен, отвратителен, лъжлив дяволе, ти си лъжец! Ти си лъжец. Как мога да имам сърдечна криза, когато Исус живее тук?” Той каза: “Все още те боли, нали?” Аз казах: “Нека да боли. Така или иначе, аз съм изцелен. Щом Бог казва, че съм изцелен, то тогава аз съм. Изцелението е мое!”

Извадих ключовете от таблото. Заклучих вратата и казах: “Чакай тук, лъжецо. Ще се върна. Ако имам сърдечна криза, вече няма да те видя. Ще тичам надолу по тази бариера, ще бягам, докато стигна моя втори вятър.” Започнах да тичам, докато достигнах втория си вятър. Когато се връщах, се чувствах толкова добре, че ако бях срещнал Мохамед Али, щях да се нахвърля върху него на секундата. Когато се върнах в колата, не можах да намеря дявола никъде. Аз казах: “Дяволе, къде си? Къде? Искам да знаеш, че аз съм изцелен.” Но дяволът отдавна си беше отишъл. Исус беше там.

“Но Той биде наранен поради нашите престъпления, бит поради нашите беззакония; на Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме.” (Исая 53:5).

24. ПЛЮЙ В ОЧИТЕ МИ

Една негърка, която била сляпа в продължение на 38 години, беше в Ню Йорк. Тя стоеше в редицата, готова да се молят за нея. Имаше около 500 души за молитва, но разпоредителите доведоха първо нея. След като се молих, казах:

“Вярвам, че Бог го извърши. Ти си изцелена.” Тя каза: “Не, не съм.” Поставих ръката си на гърба ѝ и се опитах да я изтласкам, но тя не помръдна, а каза: “Никъде не отивам. Ти не направи това, което Бог ми каза, че ще направиш.” Аз казах: “Приеми го с вяра.”

Тя каза: “Не.” Жените могат да бъдат твърдоглави. Тя просто си стоеше там. Каза: “Брат Шамбак, Бог ми каза да ти кажа да направиш нещо. Няма да си отида, докато не го направиш.” А казах: “Добре. Какво ти каза Той?”

Тя каза: “Той ми каза да ти кажа да плюеш в очите ми.”

Аз казах: “Няма да направя това. Това не е хигиенично. Не е здравословно. Няма да го направя.” Тя каза: “Не, ти ще го направиш, защото аз няма да си тръгна преди това. Бог ми каза да ти кажа да направиш това.”

Тя не помръдна. Аз казах: “Няма да го направя. Няма да плюя върху теб.”

Тя каза: “Брат Шамбак, уморих се да бъда сляпа. Исус направи това, за да изцели един сляп човек. Ти по-добър ли си от Исус?” Тя знаеше как да обиди човек. Аз казах: “Сега ще разбера дали Бог наистина ти е говорил.” Тя не се отказа. Слава на Бога за жени, които не се отказват. Не приемайте “не” за отговор! Ако откриете нещо в Словото, напишете си го на челото. Кажете: “Дяволе, ти си лъжец.” Покажете вратата си на Бога. Кажете: “Боже, виж какво си казал тук. Ти не можеш да лъжеш. Ако Ти го каза, то ми принадлежи. Ще напиша моето име точно тук, в полето: “Господи, то ми принадлежи.”

Жената отказа да се предаде. Тя познаваше гласа на Бога. Аз започнах да плача, но направих това, което Бог ѝ казал, че трябва да бъде направено. В момента, в който го направих, Божията сила слезе върху нея. За първи път от 38 години, съвършеното ѝ зрение беше възстановено. Тя започна да тича из църквата. Не се отказвайте! Не се предавайте! Каквото и да ви е казал Бог да направите, направете го. Бог търси послушание.

25. ЧУДОТО НА МОСТА НА МАГИСТРАЛАТА

Не обичам хотелите. Ако проповядвам близо до вкъщи, предпочитам да се върна в собственото си легло. Живеехме във Вели Форг, Пенсилвания. След една служба в Ню Йорк, към полунощ, аз карах към вкъщи. Беше около два часа и половина шофиране. Валеше. В колата си имах радиопредавател. Бях го включил и говорех за “Добрата вест”.

Всички по радиото искаха да узнаят добрата вест, така че аз започнах да проповядвам и те я научиха. Същата нощ изпреварих един голям камион и шофьорът ме попита: “Ти ли си този, който ме настигах, проповеднико?”

“Да, аз съм.” Той каза: “Всичко е чисто. Давай!” Изпреварих дългото му ремарке. Дъждът продължаваше да вали. Чистачките работеха. Все още бях на cruise control, около 55 мили в час. Знаех, че това е прекалено голяма скорост за мокър път, но беше много рано сутринта и имаше съвсем малко движение. Внезапно, точно пред мен, видях една жена с бял пуловер в зелена кола. Не

знаех какво ѝ се беше случило, но колата беше обърната напреки на пътя, като блокираше и двете платна. Бях на моста, така че нямаше никакви отбивки.

С едното око гледах в огледалото за обратно виждане приближаващия се ТИР, а с другото - колата, която се бе изпречила на моста. Нямаше изход. Беше невъзможна ситуация.

Били ли сте някога в невъзможна ситуация? Нямате време да се обърнете. Имате време само за едно нещо и то е да извикате “Исусе”. Когато извиках, единият ми крак натисна спирачката. Нито едно от четирите колела не зацепи. Знаех, че няма изход. Вече бях преценил разстоянието. Ударих спирачките за втори път и за втори път извиках: “Исусе!” Този път колелата зацепиха, но огромният ТИР идваше след мен. Чувствах се като парче сирене в сандвич. Знаех, че ако камионът удари спирачките си, ремаркетото ще подскочи и ще ме скълца, така че извиках още един път. Какво извиках? “Исусе!” Не обичате ли това име? Има сила в това име. Погледнах в огледалото за обратно виждане. Камионът дори не бе натиснал спирачките си. Той идваше. Внезапно той ме настигна и мина покрай мен, покрай другата кола, по моста, без да удари нищо. Как се случи това?! След секунди се зададоха още няколко ТИР-а. Те видяха ситуацията, намалиха скоростта и спряха. Те премериха разстоянието. Не можеха да минат. Само един премина и то без проблем. Всички коли бяха с еднакви размери, но само един имаше куража да се промъкне. По-надолу по пътя първият камион спря и шофьорът се втурна пеша. “Вие ли сте проповедникът?” - попита той.

Аз казах: “Да, господине.” Той си свали шапката, въпреки че продължаваше да вали и се почеса по главата. “Как го направих?!”

Аз казах: “Не би ми повярвал, ако ти кажа.”

Той каза: “Каж ми, проповеднико.”

Аз казах: “Когато те видях да приближаваш, знаех, че няма да ме видиш.”

Той каза: “Аз не видях колата. Видях само как светлините на спирачките ти изгасват. След това видях колата, но ако бях натиснал спирачките си, щях да те смачкам.” Аз казах: “Братко, извиках името на Исус три пъти. Имах време да направя само това. Исус има един голям мост, който тук се разтегна.”

Исус е на най-невероятните места. Той ще направи път там, където няма път. Ако сте се прирастили към наркотиците, Той ще ви освободи. Ако сте вързан от алкохола, Той е Този, Който ще ви развърже. Ако се нуждаете от кръщение в Святия Дух, Той ще ви изпълни със сила! Исус е пътят!

26. МОМИЧЕТО, КОЕТО СИ ЧЕТЕШЕ БИБЛИЯТА

Ръководех една църква в Чикаго. Бях пастир там, когато Върховният Съд забрани изучаването на Библията в училище. Християните буквално си седяха на тапицираните седалки и не направиха нищо по този въпрос. Това е причината, поради която днес нацията ни е в такава бъркотия. Когато извадиха Библията от

училище, хуманистичната философия зае Нейното място. По това време в църквата ми идваше едно 16 годишно момиче. Тя не се съветваше с мен. Знаете ли какво направи ден, след като Върховният Съд оповести решението си официално? Тя каза: “Дяволът е лъжец.” Когато тръгнала на училище следващата сутрин, тя си взела Библията. Тя ходеше в едно от най-големите училища в Чикаго. По време на училищното събрание, пред около 3700 ученици тя отишла до платформата, изкачила се по стълбите и се запътила към трибуната: “Върховният Съд каза, че е незаконно да си чета Библията в училище - съобщила тя. - Сега ще ви прочета от Евангелието на Марко, пета глава.” Ето това е моят тип момиче! Всички учители седели там със зяпнали уста. Никой не я спрял и тя прочела цялата глава. Всичките ученици си мислели: “Бих искал да опитам от тревата, която пуши”, защото те виждали, че тя е различна. Отначало си помислили, че е надрусана. Тя не възставаше срещу училищните власти, тя възставаше срещу Върховния Съд на Съединените Щати. Арестували я. Пуснали я под гаранция, но на следващия ден тя отново отишла с Библията си на училище. В Божията армия няма място за мамини дечица. Ако искате да бъдете мамино детенце, идете и служете на дявола. Бог търси мъже и жени, които не се страхуват да влязат в битка с дявола и да му напомнят, че **“по-велик е този, който е в мен, от този, който е в света”**. (I Йоан 4:4).

Този път репортерите били там. Те си мислели, че тя ще го направи отново. Нейните учители дори не я спрели. Директорът седял там. Момичето отишло до трибуната, отворило Библията си и казало: “Тази сутрин ще чета от Евангелието на Матей.” Алилуя! Алилуя!

Бог използва тези случки, за да обръща младите хора към Себе Си. Властите отново я арестували. Но тя го направила още един път, и още един път, и още един път. Не могли да я спрат. Тя можеше да си седи наред с останалите в църквата. Можеше да си остане пасивна и да каже: “Е, това е законът.” Но не го е направила. Най-накрая училищните власти казали: “Какво ще кажеш за собствена класна стая след училище? Тогава ще можеш да си четеш Библията колкото си искаш.”

Съобщили това на учениците и първия ден тя имала клас от 750 ученика. Часовете ѝ били посещавани от наркомани, които искали да узнаят каква стока са ѝ продали. Това момиче било на висота и те я уважавали, защото тя не се страхувала от обстоятелствата. Те искали да разберат с какво се друсва. Тя веднага им дала да разберат, че е постоянно “надрусана”. Тя била измита с кръвта на Агнето и изпълнена със Святия Дух и с огън.

Съживление дошло в училището. Виждате ли, дяволът няма усет. Той забранява Библията в училищата и Бог поставя апостоли в тях, които да следват примера на библейските апостоли. Деца започнали да се спасяват. Учителите дошли, за да разберат какво става... и те също се спасявали! Били изпълнени със Святия Дух. Някои от тях днес са в служение и всичко това благодарение на едно 16-годишно момиче, което имало смелостта да застане на страната на Бога.

27. АВТОМОБИЛНАТА КАТАСТРОФА В БАЛТИМОР

Преди известно време имах евангелизация в Балтимор, Мериленд. Първата служба беше на Хардфорд път. Взех куфарчето си от колата и тръгнах към залата. Внезапно чух свистене на спирачки зад ъгъла и след това удар. Мислех, че някоя кола е блъснала животно, може би куче. Не, беше едно малко дете. Колата влачи малкото дете почти две пресечки надолу по Хардфорд. Вместо да тръгна към сградата, където бяха събрани хората, започнах да тичам след автомобила. Докато стигна до него, вече се беше събрала тълпа. Един полицаи беше там, а момченцето лежеше в локва кръв. Тялото се тресеше. Аз не се срамувам от името на Исус. Решил съм това преди много време. Само хора, които ругаят и споменават името Му напразно, трябва да се срамуват. Аз не се срамувам да изцелявам болни, използвайки това име там, на тротоара. Така че смело влязох в тълпата. Те стояха там и гледаха как тялото на момчето се тресеше от конвулсии. Полицаят свали сакото си, за да му направи възглавница. Коленичих до него. Казах на полицаия: “Имаш ли нещо против да се помоля за малкия приятел?” Той каза: “Вие служител ли сте?”

Аз казах: “Да.” Той каза: “Давай, проповеднико. Той изглежда зле.”

Взех момчето на ръце и започнах да се моля. Чувствах остри стрели, идващи от очите на хората около мен. Извиках високо: “В името на Исус!” Помислих си: “Слава на Бога, дори да не ходят на църква, те ще бъдат на църква точно сега. Щях да взема преимущество в тази ситуация. Аз се молих: “Исусе, Ти си ми казал да използвам Твоето име. Ти си ми казал, че ако положи ръце на болните в Твоето име, те ще се възстановят. В името на Исус, заповядвам на кръвта да спре. Заповядвам на кървенето да спре и на конвулсиите да престанат. Господи, ако има счупени кости, изцели ги. Постави всеки мускул, всяка тъкан, всяка жилка на мястото им. Възстанови напълно здравето на това момче, не позволявам на никакви увреждания да останат в неговото тяло.” Когато свърших да се моля, конвулсиите бяха спрели. Момчето отвори очите си, погледна ме и каза: “Благодаря ти, проповеднико.” Линеяката дойде, взе го и го закара в болницата. Отидох на службата с окървавен костюм и започнах да проповядвам. Вечерната служба тъкмо започваше, когато видях това малко момченце да седи на първия ред с баща си, майка си и със седем или осем братя и сестри. Малкото момченце се изправи и каза: “Тате, това е мъжът. Това е мъжът на Бога. Ето там. Той се моли за мен на ъгъла на улицата.” Мъжът дойде към мен. Сълзи се стичаха по лицето му. Той каза: “Бих искал да стисна ръката на мъжа, който не се срамува да се моли на уличния ъгъл.” Той ме погледна и каза: “Искам да знам за този Исус, Който имаш в теб.” Заведох цялото семейство при Исус. Те бяха първите спасени на събранието в Балтимор. Днес те все още са членове на църквата и мои приятели. Има сила в името на Исус!

28. ИЗЦЕЛЕНИЕТО НА КРИВОГЛЕДИТЕ ОЧИ

Разпъвахме палатка в Сакременто, Калифорния и се подготвихме за следобедната служба. Една жена доведе за молитва детето си, което беше кривогледо. Аз я видях да плаче отзад, така че отидох при нея и казах: “Какъв е проблемът?”

“О - каза тя, - доведох дъщеря си, която е кривогледа от рождение. Идвам от Сан Франциско за молитва, но вие няма да проведете служба. Пропътувах стотици километри. Какво да направя? Знаех, че очите ѝ ще бъдат изцелени, ако просто я доведа в палатката.” Аз казах: “Къде е дъщеря ти?” Хлипайки, майката посочи към едно малко момиченце наблизо: “Ето я.” Застанах на колене и погледнах в лицето на момиченцето. Видях две напълно нормални очи. Казах: “Сигурна ли сте, че това е дъщеря ви?”

“Би трябвало да познавам собствената си дъщеря” - отвърна тя.

Аз казах: “Вие ми казахте, че е кривогледа.” Майката коленичи и погледна лицето на дъщеря си. Никой не бе полагал ръце на момиченцето. То нямаше нужда от молитва. Тя грабна момиченцето и започна да тича около палатката. Бог беше извършил чудо. Кога го беше извършил? Бог се бе хванал за думите ѝ. Бях я чул да казва: “Ако само успея да доведа дъщеря си в палатката.” Вярвам, че в момента, в който е стъпила вътре в палатката, кривогледите очи са станали нормални, защото Бог е уважил нейната вяра.

29. НАЙ-ВЕЛИКОТО ОТ ВСИЧКИ ЧУДЕСА

Навсякъде, където отивам, казвам на хората: “Бог има чудо, на което е записано твоето име.” Понякога насърчавам хората да кажат това на седналия до тях в църква: “Тази вечер е моята вечер за чудо.” Защо правя това? Искам хората да знаят, че същият Исус, Когото Бог възкреси от мъртвите - същият Исус, Който отваряше очите на слепите и изцеляваше сакатите, е жив и днес. Бог е Бог, който върши чудеса.

“Исус Христос е същият вчера, днес и до века.” (Евреи 13:8).

Понякога имаме повече вяра в чудесата на науката и технологията, отколкото в силата на живия Христос. Но никой не може да ме накара да се усъмня в Неговата сила. Толкова пъти съм казвал на хората, че най-великото чудо е, когато Бог замества едно сърце от камък, със сърце от плът. Когато бях младо момче, аз бях от Бога. Бях зает да отивам някъде. Един ден, докато се втурвах да започвам работа, бях спрял на пътя си от най-великата вест, която някога съм чувал. Внезапно един силен глас, гласът на уличния проповедник, брат Антони Вайгн, извика: “Хей, грешнико!”

Аз спрях. Помислих си: “Кой ли пък от тези ме познава?”

След това чух там живото променящи думи: “Не съгрешавай повече!” Аз бях едно 17-годишно момче, което бягаше от Бога, но чух думите, които носят свобода от вина и от робството на греха. Аз, един грешник, застанах на колене на тротоара. Помолих се Христос да ми прости, да ме очисти, да дойде в живота ми и да разговаря с мен. Казах на Исус, че съм обърнал гръб на греха. Когато се изправих, бях очистен и опростен. Вече бях дете на Бога. Какво чудо! Само за секунда бях преминал от смърт в живот. Бог иска да отвори слепите ти очи, да те освободи от наркотиците, да изцели страдащото ти тяло, да възстанови брака ти и да те освободи от вина и депресия. Но Той не може да пусне в живота ти Своята пълна чудотворна сила, докато ти не му дадеш сърцето си.

Ти можеш да Му дадеш сърцето си точно сега, като се помолиш с тази проста молитва: **“Господи Исусе, признавам, че съм грешник и че се нуждая от Спасител. Вярвам в това, което Ти направи на Голгота заради мен. Ела в живота ми и ме направи Твой. Моля се да бъда новороден и променен чрез Твоя Дух. Благодаря Ти за това сега. Амин.”** Иди и кажи на някой какво направи. Ти прие дара на спасението. Ти беше новороден. Ти прие най-великото от всички чудеса.

30. ЧУДЕСАТА НА ХРИСТОС

Исус започна Своето открито служение, като служение на чудеса.

Всичко в Неговия живот включваше чудеса. Неговото зачатие, раждане, мъдрост и учение, служение, смърт, възкресение, явяване и възнесение - всички те бяха поразителни и неповторими чудеса. Много хора казват, че чудесата били само в дните на Стария и Новия Завет, но това не е истина. Исус Христос днес е такъв чудотворец, какъвто винаги е бил и хората сега се нуждаят повече от чудодейното Му докосване от когато и да било. Призвани сме да вървим така, както християните от Новия Завет. Да служим на нуждите на хората днес. Да позволим на Исус да живее в нас, да пребиваваме в Неговата сила и да бъдем водени от Неговото лично присъствие. Когато хората със смела вяра действат по Божието Слово, тяхната вяра ражда чудеса. И тълпите идват от стотици километри да видят Христовата сила в действие.

Исус винаги привличаше множествата със Своите чудеса и Той го прави и днес, когато чудесата се извършват в Неговото име. Той е същият вчера, днес и завинаги. Ако проповядваме, както проповядваше ранната църква, ще имаме същите резултати, каквито те имаха: чудеса и изцеления. Няма значение къде сме, или кои сме. Ако искаме да имаме Библейски резултати, трябва да проповядваме това, което Библията казва: чудесата са част от днешното служение на Исус Христос.

ЧУДЕСАТА НА ИСУС:

1. Превръщане на водата във вино, Йоан 2:1-11.
2. Изцелението на царския чиновник, Йоан 4:46-54.
3. Уловът на риба, Лука 5:4-9.
4. Изгонването на нечистия дух, Марко 1:23-28.
5. Изцелението на Петровата тъща, Марко 1:29-31.
6. Очистването на прокажения, Матей 8:2-4.
7. Изцелението на паралитика, Марко 2:2-12.
8. Изцелението на човека в къпалнята, Йоан 5:2-9.
9. Изцелението на изсъхналата ръка, Матей 12:9-13.
10. Изцелението на голямото множество край Галилея, Марко 3:7-12.
11. Изцелението на слугата на стотника, Лука 7:2-10.
12. Възкресяването на сина на вдовицата, Лука 7:12-16.

13. Изцелението на глухонемия, хванат от бяс, Матей 12:22.
14. Укротяването на бурята, Матей 8:24-27.
15. Освобождаването на обладавания от бесове в Гадаринската страна, Марко 5:1-20.
16. Изцелението на жената с кръвотечението, Лука 8:43-48.
17. Възкресяването на дъщерята на началника, Матей 9:18-26.
18. Изцелението на слепеца и на немия, Матей 9:27-34.
19. Нахранването на петте хиляди души, Йоан 6:5-14.
20. Ходенето по водата, Марко 6:45-52.
21. Извършването на множество чудеса, Матей 14:34-36.
22. Изгонването на нечистия дух от дъщерята на ханаанката, Матей 15:22-28.
23. Изцелението на глухонемия човек, Марко 7:32-37.
24. Извършване на множество различни чудеса, Матей 15:29-31.
25. Нахранването на четирите хиляди, Марко 8:1-9.
26. Изцелението на слепеца във Витсаида, Марко 8:22-26.
27. Преображението на Исус, Лука 9:28-36.
28. Изцелението на епилептика, Матей 17:14-21.
29. Изцелението на десетимата прокажени, Лука 17:11-19.
30. Изцелението на слепия мъж, Йоан 9:1-41.
31. Възкресението на Лазар, Йоан 11:1-44.